

KáZsé Egész Könnyű

Az SzSzC Kossuth Zsuzsanna Szakképző Iskolájának lapja

VAKÁCIÓ!!!

V. évfolyam, 4. szám

Új buszok Szegeden

Új buszok érkeztek Szegedre. Klímás, alacsonypadlós, környezetbarát, kiváló motorral felszerelt járművek. Tizenkilenc ilyen Scania-busszal gazdagodott Szeged utazóközönsége, amelyek a gázhajtású buszokat is lepipálják.

Sáránszky Róbert, a Scania Hungary Zrt. ügyvezető igazgatója szerint a járművek csúcsmínőséget képviselnek a dízeles buszok között.

A svéd és lengyel együttműködésben készült buszok egyenesen a lengyelországi Slupskban működő gyárból érkeztek Szegedre, mindössze 1200 km van bennük. A 250 lóerős új buszok kényelmesebbek, és mindegyikben van klíma.

Megkérdeztem pár embert, mit gondol az új buszokról. Az utasok többsége a busz színén csodálkozik.

„Kell a változatosság, de én kicsinek találok ezt a buszt, mert amelyikkel én járok reggelente, mindig zsúfolt, és nemigen lehet elférni. Egyébként szerintem minden rendben vele” – fejtette ki véleményét az egyik utas.

Egy hölgy azt is elmondta, hogy bár a fehér szép szín, a tisztaság jelképének is tekintjük, de városba, ahol hamar koszosak lesznek, ő más színt választott volna. „Maradtam volna mondjuk a kéknél, hiszen Szegeden a buszokat a kék színről lehet felismerni.”

Egy idősebb házaspár szerint szüksége volt már Szegednek új buszokra.

„A régi buszok nagyon szennyezték a környezetet, mert sok füstöt fújtak ki, és büdös is a kipufogógáz. Kifejezetten örülünk annak is, hogy az újjak alacsonypadlósak, így mi is könnyedén fel tudunk rájuk szállni, akár segítség nélkül is.”

„Mi most utazunk először ezen a buszon – mesélte két fiatal –, és meglepődtünk.

Eddig mindig csuklós busz érkezett.”

„Fura, mert ezen a vonalon sokan szállnak fel, és ezen a buszon alig lehet elférni. Kevés a férőhely, hiába tágas a belső tér. Azt hittük, ha új buszok érkeznek, akkor lesz köztük csuklós is” – nyilatkozta a fiatalember. A másik fiatal viszont jónak tartja, hogy „sokkal kényelmesebbek az ülések, valahogy jobban ki van tömve szivaccsal. Bevált.”

Ami engem illet, amikor értesültem az új buszokról, nagyon megörültem. Tudtam, hogy kis járművek lesznek, ami nem jó a zsúfoltság miatt, de azal nagyon meg vagyok elégedve, hogy az a rész tágas, ahol a babakocsit és tolószéket lehet tárolni. Az üléseket kényelmesnek találtam, és stabilabbnak, mint az eddigieket. Az elrendezésük is más, mert hátul három szék van, hiszen a motort is hátra tették. Az zavar, hogy hátul nincs ablak, mert nem lehet kilátni, de megbarátkozom vele. Az jó érzés, hogy az új buszok csendesek, gyorsak és megbízhatók.

Csongrádi Beáta

Tartalom

Új buszok Szegeden	2. oldal
Sorozatajánló – folytatás	3. oldal
Könyvajánló, lemezajánló	4. oldal
Kiállítás a Szeged Plazában	4. oldal
Hypermarket	5. oldal
X-faktor	6. oldal
Interjú Gyüdi Sándorral	7. oldal
Interjú Fekete Gizivel	9. oldal
Interjú Gidró Katalinnal	11. oldal
Interjú Horváth Illéssel	12. oldal
Interjú Horváth Virgillel	13. oldal
Híres divattervezők – Dior	14. oldal
Interjú Fekete Krisztinával	14. oldal
Üzemlátogatás – Vektor Kft.	15. oldal
Erasmus – Finnország	17. oldal
Erasmus – Franciaország	20. oldal
Tanár búcsúztatók	23. oldal
Ballagás	27. oldal

Odaát (Supernatural)

Ha az emberek azt látják, hogy pislákolnak a fények a lakásban, akkor arra gyanakszanak, hogy rossz az izzók. Nem így a Winchester fiúk. Ők ugyanis tudják, hogy a világ több, mint aminek a legtöbben ismerjük.

A sorozat két fivérrel szól, Dean és Sam Winchesterről, akik az USA (és egyszer Nagy-Britannia) különböző pontjaira utaznak egy fekete, 1967-es Chevy Impalával, hogy a végére járjanak paranormális történeteknek és más megmagyarázhatatlan eseteknek, amelyek természetfeletti lényekhez kapcsolhatók. „Vadászoknak” nevezik magukat, és a sorozat folyamán kiderül, hogy mások is követik és követték előttük is ezt az életformát. Köztük apjuk, aki a feleségével történt tragédia után a vadászatra nevelte fiait.

A sorozat tizenegy évadot ért meg, és népszerűsége változatlan. Ha egy kis szórakozás kell a nyárra, sorozatfüggő vagy, és ezt még nem ismered – jó hírünk van a számodra!

Kiss Zsanett

Always keep fighting

Egyre több beszélgetés alkalmával veszem észre, amikor a barátaimmal vagyok, hogy ők vagy az ismerőseik olyan dolgokkal küzdenek, amik nem mondhatók mindennapinak. Megtanultam, hogy vannak olyan dolgok, amikről előttük nem beszélhetek, és azt, hogy valaki attól, hogy vidám, még viselhet maszkot.

Én is kerültem olyan helyzetekbe, amikbe nem kellett volna, de mindig kaptam támogatást, főleg az utóbbi időben. Mindez mások szemszögéből nézve hétköznapi problémának is tűnhetett.

Minden embernek megvan a maga tűrőképessége és határai.

Egy nagyon kedves barátommal beszélgetve jöttem rá, hogy még a legvidámabb és legmosolygósabb ember is végigsírhatja az éjszakákat. Elhatároztam, hogy nem érdekel, hogyan, de segítek neki.

Ekkor találtam rá valamire, amit az Amerikában élő Jared Padalecki, az Odaát sorozat egyik főhőse kezdeményezett. Jared azért indította a kampányt, mert az egyik barátja elveszítette a harcot a depresszióval, és mivel ő maga is megküzdött ezzel a betegséggel, tudta, hogy nagyon fontos a támogatás. A kampány szlogenje 'Always Keep Fighting' (Soha ne add fel) lett, és ez a felirat található a pólókon is.

A kampányhoz a sorozat több tagja is csatlakozott, és egy kutatás szerint ma már a rajongók fele rendelkezik ilyen pólóval. Az ebből befolyt sok ezer dollárral olyan szervezeteket támogatnak, amik segítenek azoknak, akik nem tudnak segítséget kérni.

Persze az ő kezük nem ér el minden emberhez. És hogy miért írtam most erről? Mert rájöttem, hogy ehhez nem kell sem pénz, sem kampány. Elég, ha igazán figyelek azokra az emberekre akik körülöttem élnek. Fel szerettem volna hívni a figyelmeteket, hogy ne csak azokkal törődjete, akik fontosak nektek, mert ki tudja, hogy mit hoz az élet, és Ti milyen helyzetbe kerülnétek előbb vagy utóbb, és hogy akkor ki lesz nektek ott, hogy ha kell, akkor akár csak azzal, hogy azt mondja, soha ne add fel, segíteni tud.

<http://rtl.hu/rtlklub/sorozatklub/az-odaatos-fiuk-nem-csak-a-fikcio-vilagaban-mentik-az-embereket>

Rabb Tímea

Könyvajánló – Elakadó lélegzet

A *Csak lélegezz!* sorozat első könyve különös, megható és drámai történetet mesél el. Vajon meddig mennél el, hogy védelmezd azokat, akiket szeretsz?

Weslynben, a gazdag városban, ahol a lakosság nagy részének az a legfőbb gondja, hogy milyen benyomást kelt, a tizenhat éves Emma Thomas a legszívesebben átválna levegővé. Ragaszkodik a normalitás látszatához: úgy csinálja, hogy senki se lássa rajta a zúzódásokat, ne hogy észrevegyék, hogy az élete egyáltalán nem átlagos és tökéletes. Apja meghalt, anyja pedig alkoholista, ezért négy éve nagybátyjával és annak családjával „él”.

Mindent megtesz, amit csak tud, hogy elmehessen főiskolára és kikerüljön a pokolból, ahová száműzetett. Egy napon azonban váratlanul beköszönt a szerelem, amelynek hatására Emma kénytelen tudomásul venni a saját értékét, bár ez azzal fenyegeti, hogy kiderül a titok, amelyet

olyan kétségbeesetten akar elfedni...

Egy lány története az életet megváltoztató szerelemről, a leírhatatlan kegyetlenségről, a törekeny reményről... És kiderül, mi a fontosabb: a látszat vagy a valóság?

Rabb Tímea

Lemezajánló Fall out boy – Save rock and roll

Egy ütős album, tizenegy dal, majd' negyvenöt perc, és több millió megtekintés – világszerte. A Young blood chronicles hatalmas sikert aratott, és nem véletlenül.

A négy fiú így jellemezte lemezüket, amivel teljesen egyetértek: „*Valami újat, frisset és pörgőset akarunk, ami nemcsak a csalódást átélt fiataloknak, hanem bárkinek tetszhet.*”

Én egy éve találtam rá az albumra, és azonnal beleszerettem, ajánlom mindenkinek.

R. T.

A **Nemzeti Tehetségprogram** keretein belül létrejött **zárókiállításunk a Szeged Plaza főutcáján** volt látható június 6. és 15. között, szép zárásaként a korábbi iskolai kiállításnak és divatbemutatónak. Szeged, ahogyan diákjaink látták, és ahogyan mi láttuk az idén az ő szemükkel. Büszkék vagyunk!

Száguldó rockriporterünk, Katona Boglárka ezúttal a Hypermarché együttes tagjaival beszélgetett. A 2008-ban alakult zenekar érdekes, sajátos egyvelegét adja a punk-rock-funky-jazz és egyéb zenei műfajoknak. Dalaikat angol, szerb, francia és magyar nyelven adják elő, sajátos akcentussal. A zenekar tagjai: Kiss Ferenc (dob), Farkas Attila (basszus), Vass Károly (billentyűk) és Ágoston Lóránt (ének). Az interjú különlegessége, hogy részben Atesz, az együttes egyik tagja képezi, képezte iskolánk kortárssegítőit – így Bogit is évekkkel ezelőtt – a Drogcentrum munkatársaként.

K. B.: – *Mikor és hogyan jött létre az együttes?*

Á. L.: – Volt egyszer egy együttes, amelyiknek nem volt neve, soha sehol nem lépett fel, és punk feldolgozásokat játszott. A dobos Kiss Ferenc volt, gitáros Dajkó Tibor, az énekes – akkor még basszusgitáros is – pedig én voltam. Igazából nem volt életképes a csapat, mert a gitáros Budapesten élt, és ritkán tudtunk próbálni. Mind a hárman az *In Memoriam Geriub Gepleki* képzőművészeti csoport tagjai voltunk. Aztán megismerkedtem Farkas Attilával, akivel pillanatok alatt jó barátságot kötöttünk, és megtaláltuk a közös hangot a zenén keresztül. Még úgy is, hogy egészen más jellegű zenén nevelkedtünk, más stílusú zenét kedveltünk. Ennek az Attila-funky vonalnak és az én rockosabb vonalnak a fúziójából alakult ki a mai Hypermarché „hangzás”. Eleinte trióként működtünk, majd Versicz Veró billentyűs egészítette ki a bandát. Első hivatalos fellépésünk 2007. május 1-jén volt Tápén, egy családi ház udvarán.

K. B.: – *Miért ez a nevetek, és hogyan kapcsolódik hozzátok?*

Á. L.: – A nevünk az első önálló francia nyelvű dalunkból származik. Feldolgozásaink javarészt angol nyelvűek, de van szerb és magyar nyelvű adaptáció is. Saját dalaink magyarul íródnak (az előbb említet-ten kívül). A szövegek is sajátok, kivétel a „Nem vagyok itt”, amelyet Kovács Karolina írt, és a „Van olyan” című, amelyet Ábelovszki Róbert.

F. A.: – A dátumok stimmelnek, jómagam jazzen és funkys zenén nevelkedtem, tizennégy éves korom óta szerelmem a basszusgitár. Aktív zenészkedés, majd egy jó hosszú kihagyás után találkoztunk Lóri-
val, és igen, azóta is tart a barátság. A zenekar előtörténete Lóri előadásában számomra döbbenet, nem is sejtettem, ezért elmondom az én verziómat is. A hosszú kihagyás után egyszer a moziban néztem meg *A leves* című remekművet, és annak a végén hangzott el a névadó dalunk, az azóta is névjegyünként játszott *Hypermarché* című szám egy szál gitárral, Lóri előadásában. Akkor is nagyon tetszett, és ilyen francia sanzonos, szalonzenés zenekart gondoltam összehozni. Aztán a Belvárosi Híd alatt ültünk össze egy sörre Lóri-
val és Sárkánnyal (Kis Feri) megbeszélni, hogy csináljunk valamit. Így is lett, a jazzes, francia-beütésű sanzonos zenéből pedig lineáris rock and roll lett. Legalábbis az elején, mert nem tudtam teljesen elszakadni a gyökereimtől – nem is akarok –, és kicsit funkysabban játszottam, mint a rockot szokás. (És persze azért is, mert nem tudok rockot játszani, de ez egy másik sztori...)

K. B.: – *Volt-e jelentősebb konfliktus, válságállapot az együttesben? Változtak-e a tagok?*

F. A.: – Verót váltotta Karesz a billentyűknél, vele szoktunk helytelenkedni játék közben és kis funkyt belecsempészni. Nagyon szeretjük.

K. B.: – *Gondolom, ezt csak hobbiszinten csináljátok. Atesz, te az én kortárs mentorom voltál. A többiek mivel foglalkoznak?*

F. A.: – Vass Károly közgazdász, alapfokú zenészeti szakmunkás. Lóri frontember, festőművész, tanár-
ember, aki az alap- és a felsőfokú oktatásban is részt vesz. Sárkányt a következő jellemzi: a <https://www.youtube.com/watch?v=fAWuIbMaaGQ>, főleg 3 perc 02 után a dobtecnica verbális konnotációja + 26 év Tirke Honolulu (4 Sziget, 3 EFFOT) + a szlogenünk: Egyre kevesebbet játszunk, egyre kevesebbet! Jómagam család- és párterapeuta, okleveles egészségügyi szociális munkás, mesteroktató va-
gyok.

Az X-Faktor stábja meghallgatást tartott Szegeden, március 19-én a Zacc Cafféban. Megbeszéltük az ismerőseimmel, hogy elmegyünk megnézni, hogy idén itt, Szegeden hány ember fogja megmutatni a tehetségét. Több emberre számítottam, és köztük nőkre is, de az összes fellépő férfi volt. Készítettem egy rövid interjút a stáb két tagjával, *Konkoly Dáviddal* és *Mbemba Forestel*. Ebben az interjúban megismeritek kicsit őket, és azt is, hogy milyen a stáb munkája.

Cs. B.: – *Bemutakoznátok röviden? Meséljete kicsit magadról!*

K. D.: – Huszonhárom éves vagyok, másfél éve élek Pesten, és az RTL Klubnál dolgozom segéd-szerkesztőként. Tavaly áprilisban kezdtem gyakornokként, és lassan már egy éve dolgozom ott, aztán műsorról műsorra mentem.

M. F.: – Két éve dolgozom ugyanabban a pozícióban, mint a Dávid, de inkább casting-szerkesztőnek mondanám magam. Én is gyakornokként kezdtem, pont az előző X-faktor alatt. Eddig a *Hungary's Got Talent*nél dolgoztam, és most kezdjük az X-faktor új évadát.

Cs. B.: – *Mit gondolsz, az idén milyen lesz az X-faktor mezőny az előzőhöz képest?*

K. D.: – Erre csak azt szoktam mondani, hogy ilyenkor még nem lehet tudni, majd a végén kiderül. Nekem mindig az a meglepő, hogy akármilyen kicsi ország is vagyunk, nagyon sok tehetséges zenész és énekes van. Az is jól jön most, hogy egy évig kimaradt ez a tehetségkutató. Tavaly nem indult, és most újra indul. Reméljük, hogy így minél többen jönnek majd el.

M. F.: – Egyetértek Dáviddal, igazából az összes évad erős volt. Szerintem ez is az lesz, tele tehetségekkel. Kimaradt egy év a Talent miatt, és szerintem emiatt most még erősebb lesz ez a műsor.

Cs. B.: – *Az eddigi X-Faktorból van-e esetleg kedvencetek?*

K. D.: – Ez egy nagyon jó kérdés! Konkrét kedvencem nincs, az első évadban nagyon szerettem például *Király L. Norbit*, mert ő nagyon karakteres volt, de konkrétan nincs külön kedvencem.

M. F.: – Én az előző évadból mondok, mert akkor kezdtem el itt dolgozni. Igazából a *Benji* és *Horányi Juli* nagy kedvenceim voltak.

Cs. B.: – *Az eddigi castingokon, ahol jártatok már, hol volt eddig a legjobb énekes?*

K. D.: – Én eddig két helyen voltam. Konkrétan nem szoktam kiemelni senkit, mindenhol vannak nagyon tehetséges zenészek és énekesek, ahol valaki kicsit kiemelkedőbb, valaki kicsit gyengébb. Ez majd később fog kiderülni, hogyha több helyen is jártunk, és nagyobb a rálátásunk arra, hogy hol fordul meg nagyon sok tehetséges ember.

Cs. B.: – *Szeged hanyadik helyen jár a castingok szempontjából?*

M. F.: Nekem Szeged az első helyszínem, ezért nem nagyon tudom mivel összehasonlítani, de itt is vannak tehetségek. Minden városban fogunk találni olyat, aki jól tud szerepelni a műsorban.

„Aki sokat hoz, az hoz mindenkinek holmi egyéni kis útravalót”

Interjú Gyüdi Sándorral

A Szegedi Nemzeti Színház vezetésében változások történtek: művészeti vezetőként *Spiró Györgyöt*, főrendezőként *Keszég Lászlót* üdvözölhetjük városunkban. A változás okairól, körülményeiről és várható következményeiről *Gyüdi Sándor* igazgatót kérdeztem február 17-én.

– *Mitől függ, hogy ki kerül ide a színházba művészeti vezetőnek, illetve főrendezőnek? Milyen szempontokat vesznek figyelembe a választáskor?*

– A mi feladatunk az, hogy a nézők érdeklődését felkeltsük, és ehhez az kell, hogy az állandó megújulás követelményének megfeleljünk. Figyelni kell, hogy mi az, amit a közönség vár, szeret, és persze vannak művészeti célkitűzéseink, elképzeléseink. Ehhez kellenek a megfelelő emberek. Hét és fél éve vezetem a színházat, de magamat nem gondolom színházművésznak. Muzsikus és karmester vagyok, tehát a dráma tagozat vezetését mindig szakemberekre bízom.

Most indokoltnak tartottam egyfajta váltást. A munkatársaimat magam választom meg, a döntés az én döntésem, és mint korábban is, most is igyekeztem a legmegfelelőbb embereket megtalálni. Művészeti főtanácsadónak *Spiró Györgyöt* hívtam meg, aki – ez egy széles körű vélekedés, és a szakmán belül nagyon komoly álláspont – az egyik legjelentősebb, még élő magyar drámaíró. Van konkrét színházi munkatapasztalata, dramaturgként is hosszasan dolgozott különböző színházakban, sőt színházigazgató is volt Szolnokon. Először őt választottam, és vele konzultálva választottuk a drámatagozat vezetőjének *Keszég Lászlót*, akinek ismerem a rendezői munkáit, a különböző színházaknál a pályán eltöltött éveit. Úgy gondoltam, hogy ők lesznek azok a munkatársak, akikre érdemes a következő években rábízni a drámatagozatot.

– *Mit érez, amikor több évre választ? Annyi minden múlik egy ilyen hosszú távú döntésen.*

– Természetesen izgalmat. Egyrészt örömet is, mert úgy érzem, hogy *Spiró György* személyében nagyon tekintélyes színházi alkotóművészt sikerült rávenni arra, hogy csatlakozzon hozzánk. *Keszég László*ról is így gondolkodom. Másrészt konkrét napi együttműködésben még egyikükkel sem álltam. Várom, hogy az a műsorterv, amit ők javasolni fognak, azok az alkotók, rendezők, színészek, akiket ők hoznak a társulatba, hogy fognak beilleszkedni, és hogyan fogadja mindezt a közönség.

– *Mi várható el egy főrendezőtől?*

– Mindennel foglalkoznia kell, ami a drámatagozat tevékenységéhez tartozik: napi kapcsolatot tart a színészekkel, a munkájukat művészi értelemben is figyelemmel kíséri, tanácsokat ad nekik, igyekszik gondoskodni a fejlődésükről, szakmai előrelépésükről. Az ő dolga a szereposztások készítése, a vendégrendezőkkal való együttműködés. A műsorterv összeállításában is hangsúlyos szerepe van. Ez egy nagyon fontos pozíció a házon belül.

– *Úgy tudom, *Keszég László* szereti az alternatív színházzal. Mi lesz így most a koncepció?*

– A kiválasztásában is szerepet játszott az, hogy sokféle színházat csinált már. Komoly alternatív színházi tapasztalata van, de az utóbbi évtizedeit nagyon is a kőszínházi világban élte le. Stílus értelemben is, meg a „szegény színház” értelmében is sokfélét tud. A határon túli magyar színház világában is ott-honosan mozog, egyrészt, mert szabadkai, és Szabadkán jelenleg is aktív – éppen most a Szabadkai Népszínházban rendez egy produkciót.

Másrészt az előző bemutatója a szlovákiai Komáromban, az ottani magyar színházban volt. Tehát azt a fajta célkitűzésünket, hogy Szeged a Vajdaság irányában aktívabb legyen művészeti téren, színházi téren, az ő személyén keresztül könnyebben és magasabb szinten tudjuk majd megvalósítani.

– *A nézők nagy része egyetemista. Számít ez abban, hogy milyen irányt fognak követni? Cél-e az, hogy modern színházat hozzanak létre?*

– Mindenképpen, mindig is cél volt. Modern színházat akartunk, akarunk létrehozni. Hogy ennek mi az útja, eszköze, és konkrétan milyen szerzőket vagy milyen előadásokat jelent, abban különbözhetnek az egyes alkotók. Itt most Spiró György és Keszég László lesz az, aki ezt a fajta irányt meghatározza. Ez még csak most körvonalazódik, így még nehéz róla beszélni.

– *Az előző főrendezőnek sokszor megosztóak voltak a rendezései. Bodolay Gézának tavaly lejárt a szerződése. Esetleg úgy is érezték, hogy ideje már a változásnak?*

– Ahogy elmondtam, időről időre a megújulás a feladatunk, tehát a közönség is vár ilyen értelemben változásokat, úgyhogy pontosan erről van szó. Arról, hogy mennyiben megosztóak a rendezései, hogy a közönség hogyan reagált az egyes produkcióira, azt tudom mondani, hogy a közönség sokféle. Nem ugyanaz tetszik a nyolcvanöt éves szomszédasszonyomnak, mint ami a huszonegy éves lányomnak. A produkciók különbözőek, ráadásul a színházba járó néző nem is választ elég tudatosan. Aki mozijegyet vesz, az előre megnézi a filmnek a címét, alcímét, műfaját. A színházzal kapcsolatban nem ennyire tudatos a néző, hanem jön, és azt várja, hogy adjanak itt neki művészi élményt. Így többször előfordul, hogy a néző nem azt kapja, amire számított. Főleg az utóbbi időben rendkívül sikeres darabjai voltak Bodolay Gézának is, ilyen például a január végén bemutatott Liliomfi. Mindenesetre azt le kell szögezmem, hogy nem arról van szó, hogy Bodolay Gézával elégedetlen lettem volna, vagy az ő művészi kvalitásairól változott volna meg a véleményem. Nagyon jelentős színházművész, akinek továbbiakban is helye van a szegedi színházi életben. Nem ő lesz a tagozatvezető, de rendezőként jelen van, és fontos jelen lennie.

– *Bodolay Géza és a Délmagyarország kritikusa, Hollósi Zsolt között komoly, a közönséget is foglalkoztató konfliktus volt az előző évadban. Erről mi a véleménye?*

– Azok a kritikák átlépték a kritika műfajának kereteit. Amikor a kritika nem az előadásról szól, hanem személyeskedéseket tartalmaz, az nem oda való. Létezik az oknyomozó, tényfeltáró újságírás is, létezik a politikai újságírás is, de ezeket a műfajokat nem szabad keverni. Én teljesen megértettem a főrendezőnek a megütközését a szóban forgó kritikák kapcsán. A lap is belátta egyébként, hogy itt a dolog személyes csatározásba torkollott.

– *Bodolay Géza modern felfogású rendező, és Keszég László is az. A társulaton belül a drámatagozat dolga modernnek lenni?*

– Nem mindig, de a feladatunk az, hogy ezt is megmutassuk a nézőnek. Feladatunk az is, hogy a nagyon hagyományos, történetmesélős, egyszerű színházra vonatkozó igényeket is kielégítsük. Goethe egyébként azt mondta, hogy nem az a színház dolga, hogy kielégítse, hanem az, hogy felkeltse az igényeket. Tehát a nézőnek nem azt kell adni, amit szeretne látni, hanem azt, amit kellene, hogy szeressen látni. Bizonyos értelemben elé is kell menni a közízlésnek, nemcsak a közízlés egyszerű kiszolgálása, hanem az ízlésformálás is feladatunk. Sokféléit kell adni. Goethe a Faust első részének előjátékában is azt mondja, hogy aki sokféléit hoz, az mindenkinek hoz.

Földi Lili

„Bennem él, általam jön létre, én vagyok az”

Interjú Fekete Gizi művésznővel

A Nemzetisínháztörténeti vetélkedő, amelyet a budapesti Nemzeti Színház szervezett, sok művésszel adott alkalmat a találkozásra, beszélgetésre. A két csapat egyik feladata az volt, hogy preziben mutassák be három olyan színész életművét, akik játszották már Vörösmarty Mihály Csongor és Tünde című művében Csongort, Tündét vagy Mirígyet, és azt is, hogy milyen szerepet játszott ez a feladat az életműjükben. Úgy gondoltuk, utóbbit csak maguk a művészek ítélik meg, így igyekeztünk mindenkivel beszélgetni erről. A Szegedi Nemzeti Színház örökös tagja, *Fekete Gizi* művésznő több szerepet is játszott a darabban, így természetes volt, hogy vele is beszélgetünk. Az interjúban *Kiss Zsanett*, *Rabb Tímea*, *Vincze Violetta* és *Mikó Anna* tanárnő vett részt.

M. A.: – *A Nemzeti Színház által rendezett vetélkedő kapcsán kerestük meg a művésznőt, aminek keretében Vörösmarty Mihály Csongor és Tündéjével kapcsolatos feladatokat kell teljesítenünk. Ha jól tudjuk, játszotta Tündét, Mirígyet és az Éj asszonyát is.*

– Volt egy negyedik is, még diploma előtt, a negyedéves vizsgán. Egy róka voltam, akit kergettek, Mirígy lánya róka képében. A másik feladatom az volt az előadásban, hogy Mirígy ellentétét eljátsszam, mert a Mirígyet játszó kolleganő, aki azóta már nincs a pályán, valahogy nem érezte a belépést. Ezért Kerényi Imre rendező azt találta ki, hogy engem is beöltöztettek, és a másik oldalról én léptem be, és amikor látta, hogy én belépek a jelenetbe mint Mirígy, akkor ő is jött, én pedig eltűntem.

V. V.: – *Milyen szerepet játszottak a pályájában ezek a szerepek? Értékelné ezeket mint állomásokat?*

– Tünde volt a bonyolultabb, mert a naiva sose volt a szerepköröm, ez húszéves koromban is távol állt tőlem. Nekem egy kicsit bele kellett öregednem a drámai hősnő-szerepkörbe, és hát Tünde nem drámai hősnő, a darabon belül az, de mégsem az: túl lágy és idealizált ahhoz. Ez meglehetősen zavart, nehezen tudtam a lelkemmel elfogadtatni. Az ember, én legalábbis, azt játssza, ami a lelkében megfogalmazódik. Vannak különböző színészi felfogások. Van, aki úgy csinál, mintha; van, aki kitalál egy karaktert, és abba a kitalált karakterbe megpróbál belebújni; én pedig a saját karakteremet hozom minél közelebb, minél inkább szinkronba az eljátszandóval. Ha megtalálok sok közös pontot – nem egyet-kettőt, mert az még kevés, és az a célom, hogy minél többet találjak –, akkor a dolog bennem él, általam jön létre, én vagyok az. Tünde és én sokat küszködtünk egymással. De hát akkor még megvolt hozzá a korom, a külsőm – aranyhajjal, nem szökén, mert az aztán semmiképpen nem jött belőlem. És hát azért szép előadás volt ez, Merő Béla rendezte (az említett rendezővel az előző számban olvasható egy interjú – a szerk.). Talán a három igazán komoly szerep közül az Éj állt a legközelebb hozzám, azt szerettem én, Fekete Gizi, a legjobban. Azt játszottam a legkönnyebben, a leggördülékenyebben az áradt belőlem. Aztán Mirígy egy jó kirándulás volt, kezdete a szerepkörváltásnak. Akkoriban kerültem bele ebbe a bizonyos öregasszony-szerepkörbe, és Mirígy jól felszabadította a lelkemet.

R. T.: – *Mikor találkozott először ezzel a művel?*

– Gimnazista koromban, amikor kötelező volt olvasni. De biztos, hogy színházban is láttam. Nagyon jól ismertem, mire játszanom kellett. Szép történet, és aki olyan lelki alkatú ember, hogy színésznek készül, eleve fogékony az irodalomra, mesékre, legendákra, szép történetekre. Ilyen voltam én is gyerekkorom óta. Sokat ábrándoztam a Csongor és Tündéről, nem a szerepekről, hanem a történetről. Rengeteg magyar mese van, ami közel áll hozzá.

M. A.: – *Nehezebb vagy könnyebb egy szerepet eljátszani attól, hogy az embernek van már róla élménye? Például egy Gobbli Hilda-féle Mirígyet elég nehéz lehet elfelejteni.*

– Gobbli Hildáé nagyon erős és nagyon karakteres alakítás volt. Abban a filmben Zsurzs Kati volt Tünde.

Körülbelül akkor készült, amikor mindketten a főiskolára jártunk, és Gobbi Hilda tényleg fantasztikus volt benne. Én nem szoktam megijedni vagy küszködni ezekkel az élményekkel, mert magamból, a saját lelkemből dolgozom, ami eleve nem olyan, mint Gobbi Hildáé. Jobb, vagy rosszabb, vagy más. Azt hiszem, csak azt lehet mondani, hogy más. És ha a lelkem megszólal, akkor már az én lelkemből, karakteremből alakul ki ez a szerep, az enyém, és nem szokott más alakítások emléke zavarni. Az öreg hölgyet is hányan eljátszották, tulajdonképpen a világirodalom nagy klasszikusait idestova irgalmatlanul sokan, sokféleképpen eljátszották, ezt már nem lehet fölülmutlni, alulmutlni, ezt el kell fogadni. Azok a mai darabok pedig, mondjuk ősbemutatók, se sokkal könnyebbek attól, hogy nem játszotta el mondjuk XY. Sőt, talán sokkal nehezebbek.

K. Zs.: – *Van-e, volt-e valaki példaképe, aki miatt színész lett?*

– Nem valaki miatt lettem színész, hanem magamtól, én akartam. De sok példaképem volt, miután színész lettem, vagy ahogy színésszé váltam. Sorolhatnám itt Ruttkai Évától Töröcsik Marin keresztül Domján Editig mindenki nevét, aki jó, akit örömmel és boldogan néztem. De soha senkit nem akartam másolni és utánozni, mert önmagam akartam lenni, és úgy érzem, hogy talán valamelyest azzá is váltam. Nem akartam egy másik, ugyanolyan színésznő lenni, mert azt úgyse lehet. Ahhoz bele kellett volna bújni nemcsak az ő bőrébe, hanem az életébe is. A mindennapok is formálják az embert. Egy nagyon érdekes emlékem van ezzel kapcsolatban: mivel nem akartam senkit utánozni, férfiak ugyanúgy példaképeim voltak, és ugyanúgy csodáltam őket, például Gábor Miklóst, akit már kicsi gyerekkorom óta rajongva néztem, tiszteltem és imádtam. És egyszer csak partnerem volt Az ember tragédiájában. Ez életem nagy ajándéka volt. Egyszer Szabó Gyula is volt partnerem az egyik darabban.

M. A.: – *Az életművét tekintjük át. Miket tartott jelentős állomásnak, voltak-e kedvenc szerepei?*

– Tudnék felsorolni párat, de a lista szép hosszú. Úgy vagyok a szerepeimmel, mint a gyerekeimmel. Úgy szeretem őket, ahogy vannak, és valahogy egyformán. Ez nemcsak szöveg vagy szép frázis, hanem így igaz. Nem tudok másképp játszani, csak úgy, ha szeretem, amit csinálok. Természetesen Az ember tragédiája 1981-ben, amivel kezdenem kell. De rögtön eszembe jut A csodálatos mandarin, A fából faragott királyfi, amelyek nagyon fontos állomások voltak, a Jászai-díjat ezután kaptam. A Domján Edit-monodrámája, ami után Domján-díjat kaptam. Imádtam angliai Erzsébet a Stuart Máriában, a Három nővérben Natasát... biztos, hogy még jelentkezne valaki, hogy „Engem nem?“, „És engem nem?“ – dehogynem. Az öreg hölgy látogatása. Kurázsi mama. Sok volt, és nagyon szépek.

M. A.: – *Van, amit még szeretne eljátszani, valami olyasmí, amit szerepáloznak szoktak nevezni?*

– Van, de nem mondom el, mert voltak olyan vágyott szerepek, amiket sose játszottam el, de nagyon sok olyan is, amire sose gondoltam. Az ember tragédiája Évája nem szerepelt az álmaim között, és kétszer is sikerült eljátszanom. Vagy az Egyedülben Zsuzsát. Ha elmegy egy szerep, és úgy érzem, jó lett volna – annyira nem fáj, mert jön helyette más. Még most is eszemben van néhány, amik még az én koromban lennének, de majd a gyémántköldökű igazgatóság eldönti, hogy mit bíz még rám. Szeretnék még sokat játszani, sokáig.

R. T.: – *Mit tanácsolna a kezdő színészeknek, vagy azoknak, akiknek csak az az álmuk, hogy színészek legyenek? Mi annak a kulcsa, hogy jó színészek legyenek?*

– Ugye nem a népszerűsége, meg nem a „gyorsan mindenki ismerje a nevemet“ állapotra gondol, hanem valami értékre? Hát, az az őszinteség és a lélek. A lélek ereje, sokszínűsége, befogadókészsége. A mindent befogadás, amiből aztán mindent tudunk adni. Akinek megadatott a tehetség, az, azt hiszem, befogadó, nyílt és nyitott. Nem arra vágyik, hogy minél gyorsabban valami szappanoperán befusson, és aztán az ő nevét szajkózza mindenki a tévé előtt. Azt hiszem, hogy amit tudnék tanácsolni, az a kitartás, a türelem és az erő.

*Minerva
Szegedi Múzsák*

Kibújni a skatulyából

Interjú Gidró Katalin művésznővel

A színházi vetélkedőn részt vevő csapatok feladata volt az is, hogy „Tündét találjanak”. Természetesen ebben az esetben is a 2009-es szegedi előadás szereplőjére, Gidró Katalinra esett a választás.

– *Meséljen színészi életpályájáról! Melyek voltak annak a legfontosabb állomásai?*

– Az egyetem elvégzése után a budapesti Centrál Színházban voltam egy évet, ugyanebben az évadban vendégként játszhattam el a kecskeméti Katona József Színházban Shakespeare Júliáját. Ezt követően átszerződtem Kecskemétre, ahol négy évig voltam a társulat tagja, majd Szegedre jöttem, ahol immár hét éve játszom.

– *Milyen szerepet töltött be ebben Tünde alakjának megformálása?*

– Vörösmarty Tündéje volt az első szerepem Szegeden, ez önmagában is izgalmassá tette, és először játszhattam a Szegedi Nemzeti Színház impozáns épületében. Ennek hatalmas színpada új kihívás volt.

– *Ön nem egy „Tünde-alkat” határozott, erős akaratú nőnek képzeljük alakításai alapján, és bár természetesen minden eljátszható, mégis: a szende, törekeny, szelíd stb. szavak kevésbé jutnak eszünkbe Önről. Ez persze nem jelent semmit, Édes Anna szerepét is újító módon, mégis hitelesen alakította. Hogyan fogadta, tette sajátjává ezt a tündérszerepet? Mit mindent látott meg Ön Tünde személyiségében, amivel azonosulni tudott?*

– Az, hogy valaki Tünde-alkat vagy nem, nagyon szubjektív. Egyetlenegy követelmény van a szereppel kapcsolatban: hogy szőke legyen, pontosabban aranyhajú, ezt nem lehet megúszni. Legalábbis a mi előadásunk alapvetően Vörösmarty „meséjét” követte. Egész életemben szende, törekeny és szelíd teremtéseket játszottam, úgynevezett naivakat, amelyeket mindig megpróbáltam kicsit kimozdítani a megszokott skatulyából, és élettel megtölteni. Tünde nem álomszerep, azt is szokták mondani, hogy nem túl hálás: nagy szavakat mond a világba, és közben valójában nem történik vele semmi. Én szerettem játszani. Életemnek éppen olyan szakaszában voltam, mikor nagyon át tudtam élni a vergődését, szívszorító szerelmét, azt, hogy teljesen elrugaszkodott a valóságtól. Az alakítás olyan lett, amilyen én voltam akkor, én játszottam, és a „Tündém” természetesen összefüggött velem is. Mindig az a célom egy szereppel kapcsolatban, hogy valamilyen szinten azonosuljak vele, és mindenképpen magamból fogalmazok. Tünde pont olyan álmodozó lány volt, amilyen én voltam akkor, jó érzés volt ezt a gyönyörű szerelmes szöveget mondani, jó érzés volt reménytelenül szerelmesnek lenni.

– *Látott-e korábbi Tünde-alakításokat? Ilyenkor mi a jó: ha már van ilyen emléke, vagy ha nincs? Eltávolodni, különbözni vagy hasonlítani próbál ilyenkor egy színész?*

– Nem láttam korábbi Tünde alakításokat, nem feltétlenül szoktam ezeket célzottan megnézni. Teljesen irreleváns, hogy mások hogy játszották. Most én játszom, és nekem kell kitalálni, megoldani, magamévá tenni, és még véletlenül se szeretném, hogy mások megoldása alapvetően befolyásoljon. Rossz útnak gondolom, ha megpróbálunk jól-rosszul leutánozni valamit vagy valakit. Olyankor saját magunkat fosztanánk meg a lehetőségtől: érvényesen saját megoldásokat találni a próbafolyamat során.

– *A darabot az Ön jelenlegi férje rendezte. Jól sejtjük, hogy a kapcsolatuk akkor még nem szövődött ilyen szorosra? Esetleg lehetett valami szerepe ebben annak a közös munkának, amit a Csongor és Tündében végeztek?*

– Igen, mint ahogy korábban is mondtam, éppen egy olyan életszakaszban voltam, ahol az igaz szerelem megtalálása, Tünde boldogságkeresése napirenden volt az én életemben is. A férjemmel már pár éve szerelmesek voltunk egymásba, csak még nem voltunk házasok.

– *Ha jól tudjuk, erről az előadásról 2010-ben színházi felvétel is készült, ami által az előadás országosan is ismertté válhatott. Érzékelte-e Ön valamilyen módon, hogy milyen volt ennek a fogadtatása?*

– Többen látták az ismerőseim közül is, nekik tetszett az előadás. Egy hírhedt dramaturg pedig azt állította a felvétel láttán: éppen így kell 2010-ben Vörösmartyt játszani.

– *Van-e az Ön számára olyan, hogy szerepálmom, és ha igen, mi az?*

– Nincs szerepálmom, de több olyan szerepet játszottam már életemben, amire lehetett volna azt mondani, hogy „na, ez az”. Innen nézve akár azt is mondhatnám, hogy csak a szerepálmaimat játszottam idáig, anélkül, hogy ezzel valaha is foglalkoznom kellett volna. Júliától Tündéig, Édes Annától Desdemonáig, a néma Katrintól az Üvegcipő Irmájáig mind nagyszerű női szerepek voltak, és színésznőként is boldog vagyok, hogy találkozhattam velük. Ez, lássuk be: elég ritka a pályánkon. Babonás vagyok ez ügyben, ha például tudom, hogy valamit játszani fogok, akkor olvasópróbáig nem foglalkozom vele, nem készülök rá, várom, hogy ott történjen meg velem a találkozás a színpadon, ott a próbákon szeretem nulláról kezdeni, és úgy fölépíteni.

– *Gondolt-e valaha Tünde szerepének eljátszására, mielőtt a feladat megtalálta?*

– Nem, ez sem jutott eszembe, de utólag nagyon örülök a találkozásnak.

Minerva

A Szegei Múzsák csapat versenyfeladat-plakátterve

„Életem meghatározó élménye volt”

Interjú Horváth Illéssel

A 2009-es szegedi előadás Csongorjával csak az interneten találkozhattunk, mert azóta Budapesten játszik. Ennek ellenére Horváth Illés szívesen válaszolt a – korábbiakkal a feladatok miatt egybeeső – kérdéseinkre.

– Milyen szerepet töltött be életpályájában Csongor alakjának megformálása?

– Egy nagy klasszikus címszerep eljátszása mindig nagy feladat elé állítja a színészt, velem sem volt ez másképp, de természetesen nagyon örültem a meg-

A Minerva csapat versenyfeladat-plakátterve

tisztelő kihívásnak, és a színház vezetése által belém fektetett bizalomnak. Nemcsak a pályám, de életem meghatározó és személyiségformáló élménye volt Vörösmarty Mihály lírájának és életpályájának az addigiaknál elmélyültebb megismerése.

– Mennyi időt töltött még ezt követően a Szegedi Nemzeti Színházban? Benyomásunk szerint elég gyorsan „eltűnt”. Mennyi szerepe lehetett ennek az itten sikeres alakításnak – erről tudomásunk szerint televíziós felvétel is készült, ami ismertebbé tehetett – abban, hogy meghívást kapott Budapestre? Vagy ez másképp zajlott?

– A Szegedi Nemzeti Színházban két évadot töltöttem a társulat tagjaként. A Csongor és Tündét a második évadban mutattuk be. A Pesti Magyar Színház akkori művészeti vezetője ebben az előadásban is megnézett, de emellett még három-négy alakításom megtekintése után hívott meg Budapestre.

– Ön nem egy „Csongor-alkat”: határozott, nem pedig vívódó egyéniségnek képzeljük alakításai alapján. Hogyan fogadta, tette sajátjává ezt a szerepet? Mit mindent látott meg Ön Csongor személyiségében, amivel azonosulni tudott?

– Rosszul képzelnek el... Vívódó személyiség vagyok, aki igyekszik határozottan fellépni, ha arra van szükség, vagy azt érzem helyénvalónak.

– Látott-e korábbi Csongor-alakításokat? Ilyenkor mi a jó: ha már van ilyen emléke, vagy ha nincs? Eltávolodni, különbözni vagy hasonlítani próbál ilyenkor egy színész?

– Nem láttam szerencsére. Ha már tudom, hogy egy szerephez közöm lesz, kifejezetten kerülöm a mások által létrehozott előadásokkal való találkozást. Akaratlanul is befolyással bírnak az emberre. Színészi munkámban legfontosabb számomra a személyesség.

– Érzélte-e Ön valamilyen módon, hogy milyen volt a darab, illetve a színházi közvetítés fogadtatása? Hozott-e addig nem tapasztalt ismertséget, népszerűséget? Az iskolánkban tapasztaltuk, hogy tinilányok tucatjait bolondította magába – lehetett ebből érezni valamit?

– Nagyon jó tapasztalatim voltak a szegedi közönséggel, öröm volt nekik játszani. Sok nagyon kedves visszajelzésben részesülhettem, amiért mai napig hálás vagyok. A tinilányok bolondulásából nem sokat tapasztaltam, de így utólag hallani is nagyon hízelgő...

– Van-e az Ön számára olyan, hogy szerepálom, ha igen, mi az? Gondolt-e valaha Csongor szerepének eljátszására, mielőtt a feladat megtalálta?

– A szerepálom kifejezést nem igazán kedvelem, de vannak dolgok amiket kijátszanék magamból. Erre Raszkolnyikov és Liliom szerepei nagyon alkalmasak lennének, hálás lennék a Gondviselésnek, ha megajándékozna a lehetőséggel.

Minerva

„A színház nem az élet”

Interjú Horváth Virgillel

Másik „Csongorunk” Horváth Virgil, a botrányos emlékü Új színházi előadás egyik főszereplője.

– Beszéljünk a kezdetekről. Mikor, kinek/minek hatására döntötte el, hogy színész lesz?

– Édesanyám színésznő volt, épp ezért NEM választottam volna a színházi pályát, mivel láttam, mennyi időt és energiát vesz el egyéb dolgoktól, de olyan közegbe kerültem – főleg a gimnáziumban –, ahol a diákszínjátszásban, tábor és iskolai rendezvény szervezésekben komoly „sikereket” értünk el, no és ki nem szeret középpontba lenni?

– Önnél pár évvel fiatalabb magyartanárom Budapesten volt diák, és arra emlékszik, hogy diákelőadásokat rendeztek Léner Andrással és Kolosi Péterrel. Bizonytalan, de jó emlékeiben Stílusgyakorlatok és Liliomfi előadások maradtak meg, illetve az, hogy ezeket talán az Eötvös Gimnáziumban és a Deák téri Általános Iskolában láthatta. Mennyire pontosak ezek az emlékek, és mit tud erről mesélni?

– Kolosival és Lénerrel mind a Deák téren, mind az Eötvös Gimnáziumban évfolyamtársak voltunk. Igazán az Eötvösben sodródtunk össze, az én akkori szerelmem volt osztálytársa Péteréknek. András rendezte a Liliomfit, és megkért, legyek én a címszereplő, mivel a párom lesz Mariska, így magától adódik a szerelmi szál. Utána még számtalan ünnepséget, előadást csináltunk akkori barátainkkal, végül negyedikben – ma tizenkettedik – csináltuk a Stílusgyakorlatok c. előadást, amiben segítségünkre volt Schlanger András, akkor pályája elején levő színész. Azért egy háromszereplős darab, mert addigra bennünk is körvonalazódott, hogy mi később is ezzel szeretnénk foglalkozni. Az előadás akkor megnyerte a legjobb előadás díját a diákszínjátszó fesztiválon, még Franciaországban is voltunk vele.

– Hogy alakult később a pályája? Könnyű volt felvételizni, a színészet irányába továbbtanulni?

– A felvételin elsöre sikerült a három rostát teljesítenem, hogy miért, azt a mai napig nem tudom. Csodás, kökemény évek voltak, mind lelkileg, mind fizikailag. Én valójában ott döntöttem el, hogy ezzel szeretnék foglalkozni a jövőben. A felvételin megkérdezték, mi van, ha nem vesznek fel, azt mondtam, elmegyek dolgozni, még egyszer megpróbálom, aztán abbahagyom. A legfontosabb évek az Újszínházban ’94-’98 között Székely Gábor vezetése alatt voltak. Ott tanultam meg, milyen egy munkaorientált társulatban dolgozni, annak összes hátrányával, előnyével, hibáival és hasznával! Mikor ez véget ért, még maradtam egy évet, majd Mártha István nem hosszabított szerződést velem, azóta szabadúszó vagyok.

– Milyen szerepet játszott életében, pályájában Csongor szerepének megformálása? Novák Eszter rendezése akkoriban nagy vihart kavart.

– Mi vihart akartunk kavarni, kérdéseket akartunk feltenni, én speciel a mai napig. Szerintem az a jó, ha kíváncsiak maradunk a világra, egymásra, magunkra! Addig nem gondoltam izgalmasnak a Csongor és Tündét izgalmasnak, amíg el nem kezdtünk vele dolgozni. Ma is keresem a „hármast uton”, hogy melyik „a középső, amelyik célra jut”.

– Mik voltak azok a dolgok véleménye szerint, amik színészi pályájának alakulását befolyásolták? Függ-e ez valamitől a siker a tehetségen kívül?

– Ma már – vagy pillanatnyilag – nem nevezném magam „sikeress” színésznek. Állíthatnék fel ideológiákat, hogy miért igen vagy miért nem, lenne is benne igazság meg nem is. Valójában nincs rá recept, vagy én nem jöttem még rá. Az biztos, hogy ez egy nagyon hosszú távú pálya buktatókkal, emelkedőkkel, csúszásokkal, főleg emberiekkel. Nagyon kevés valós kontrollt kap az ember, és rengeteg áldozatot kell hozni.

– Mit üzenne azoknak, akik a színészi pályát szeretnék választani?

– Nem javaslom senkinek ezt a pályát – főleg a lányoknak nem, de nem beszélhetek le róla senkit, mert mindenkinek a saját útját kell járni. A színész alkalmazott művész, nem mindig a saját értékrendjét, ízlését kell képviselnie, viszont teljes odaadással és hittel. Nincs szándékomban eltéríteni ettől senkit, csak megpróbáltam realista képet festeni, nem szabad elfelejteni, hogy a színház nem az élet, meg kell tanulni a valóságos világban létezni, az se könnyű!

– Vannak-e távolabbi céljai? Van-e olyan szerep, amit nagyon szívesen eljátszana? Hogyan, milyen társulatnál képzelné el a jövőjét, ha választhatna?

– A távolabbi céljaim nem feltétlenül a színészethez vagy a színházhoz kapcsolódnak, de mindig szívesen dolgozom ebben a szakmában is.

Híres divattervezők – Christian Dior

Christian Dior divattervező 1905-ben született Granville-ben egy mosószerekkel foglalkozó nagyiparos családjában. Az 1930-as években készítette első sapkavázlatait, és a Figaro Illustré illusztrátora lett. Vázlatai hamarosan Nina Ricci, Balenciaga és Claude Saint-Cyr divatházaihoz kerültek, 1938-ban pedig a svájci Robert Piguet divatházhoz szerződött, már tervezőként.

Dior, különösen 1948-tól, az USA divatpiacán is markánsan jelen van. Hangsúlyt helyez a marketingre, és rohamosan terjeszkedik a nyugati világ országaiban. A New Look-stílussal vált népszerűvé 1947 táján. Az 1950-es években már a sztárok szabá-

sza volt, és 1957-re divatháza a francia haute couture kivitel több mint felét adta. Halálakor, 1957-ben cége már 15 országban több mint kétezer embernek adott munkát.

Fekete Krisztina

(Forrás: <https://www.youtube.com/watch?v=tH2Yo6gywFM>)

Tanulószerződéssel dolgozni

Fekete Krisztina a 13/rf osztály diákja, aki tanulószerződéssel dolgozik a Boleró Kft-nél, és heti egy napot tölt ott. A munkaadó a megrendelő igénye szerint gyönyörű alapanyagokból készít női felsőruházatokat a trendeknek megfelelően. Termékeivel a középkorosztályt célozza meg. Munkatársunk Krisztit kérdezte a hétfői napjairól.

– *Hogyan telnek a hétfők a cégnél, milyen munkákba vonnak be Téged a dolgozók?*

– Az első pár alkalommal még csak ismerkedtem a céggel és az ott dolgozókkal. Kicsit izgultam, hogy hogyan fogadnak, de szerencsére mindenki nagyon barátságos és segítőkész volt. A Boleróban családias a légkör, hiszen a dolgozók már évek óta dolgoznak ott. Eleinte a mintavarródban voltam, ahol kisebb alkatrészeket varrtam, hogy szokjam a gépeket, de később már szinte minden területen be tudtam segíteni. Kipróbálhattam a Gerber gyártás-előkészítő programot, ami számomra újdonság volt.

– *Milyen előnyei vannak ennek a munkának ahhoz képest, amit az iskolában is megtanulsz?*

– Jó, hogy belelátok a divat világába. Már előre látom a jövő év divatszíneit és fazonjait. Nem is gondoltam, hogy ilyen fontos lehet a divatban a színárnyalat. A 2016-os nyári divatban a kedvenc színem a rózsakvarc és a Ferrari-piros. Az anyagok közül pedig a tengerészcsíkos kedvelem a legjobban.

– *Mi mindent gyárt a Boleró?*

– Jó minőségű nyomott mintákat állítanak elő. Különleges kiegészítőket, zip-zárakat, gombokat használnak. A nadrágok hossza boka és térd közötti lesz, és ezt már gyártjuk is. Szerintem az is szuper, hogy az anyagok és a fazonok is összeválogathatók. Különleges anyagokkal dolgoznak. A világ minden tájáról szerzik be az anyagokat, például Kanadából, Amerikából.

– *Jól döntöttél, amikor tanulószerződéssel kezdtél dolgozni?*

– Természetesen. Az egész tanulószerződésben az a jó, hogy megismerhetem a tervezéstől az eladásig az egész gyártási folyamatot. Remélem, hogy egyszer a saját álmaimat is meg tudom valósítani.

Móra Dominika

Üzemlátogatás – Vektor Kft.

Nyolc főből álló kicsiny osztályunk autóval és busszal érkezett a *Vektor Munkavédelmi Műszaki Fejlesztő és Gyártó Kft.* szegedi varrodájába, ahol az üzemvezető, *Antal Andrea* fogadott minket. Több szempontból is kíváncsi voltam erre az üzemre, mert itt dolgozik két nagyon kedves osztálytársam és padtársam, akikkel már az iskola első tanítási óráin barátságot kötöttem. Közülük a padtársam, *Stuberné Gombár Gabriella* segédkezett látványos műszaki bemutatókkal színesebbé tenni az üzemlátogatást.

Az üzem bemutatása előtt Antal Andrea a tárgyalóba vezetett minket, és itt mesélt nekünk a cég történetéről, életéről. (Személy szerint engem ő az egyik legkedvesebb volt főnökömre emlékeztetett, aki a dolgozóival jóindulatú, de ugyanakkor színvonalat megkövetelő, az álmait megvalósító ember volt.)

A vállalkozás 1987-ben alakult, és 1992-ben nyitották meg a varrodát Szegeden. 2009-ben az Európai Unió támogatásának igénybevételével korszerű, technológiailag fejlett, új varrodát nyitottak Tápén. Az alapítás óta sok minden átalakult, de a cég filozófiája változatlan maradt:

„Teljes körű védelem, és az emberi egészség megőrzése a legkülönbözőbb munkakörülmények között.”

Mesélt arról, hogy a cégük által forgalmazott és gyártott védőeszközök nemcsak a biztonságos munkavégzést garantálják, hanem a kényelmi és esztétikai igényeknek is a legmagasabb szinten eleget tesznek. A kiváló minőség mellett fontosnak tartják, hogy termékeik magas védelmi képességgel rendelkezzenek, ennek érdekében a legjobb világcégek termékeit forgalmazzák. 1996-ban bevezették ISO 9001 minőségbiztosítási rendszert, majd 2001-ben a NATO AQAP minőségbiztosítási rendszert.

Jelenleg is új fejlesztéseken dolgoznak, köztük új CAD/CAM rendszer lecserélése Investronica Opti Tex-re.

Ezen kívül egységesítik és ezáltal megkönnyítik a munkájukat az új, leegyszerűsített és kombinálható szabásmintákkal, amiből egy elkészült mintadarabot be is mutattak nekünk. Antal Andrea elmondta, hogy miután minden modell elkészül, bevizsgálják azokat, ezért igyekeznek arra törekedni, hogy a megrendelő ne variáljon az adott darabon, maximum több vagy kevesebb zseb lehetséges.

A cégtörténet elmesélése után megkezdődött egy minden igényt kielégítő üzemi bemutató.

Az üzem bemutatását kedves padtársam, Gabi kezdte el. Az ő „irodájából” indultunk, ahol elmesélte nekünk és megmutatta, hogy is működik a megrendelés náluk, mi az ő feladata.

Ezután a szabászatra mentünk, ahol Gabi bemutatta a kardkéses szabásgépet, majd a légpárnás szalagkéses szabásgépet és az ehhez tartozó lánckesztyűt (ami csak az ő kezére ment fel).

Ezután bemutatta nekünk, hogy hogyan működik munka közben a terítőgép.

Ehhez segítséget hívtott, az egyik munkatársát.

Őt előre megkérte, hogy mutassa be nekünk ezt a műveletet. Majd láthattuk a végek felemeléséhez használt végbeemelő működését.

Ezután a nyersanyagraktárba mentünk, ahol a végek tárolását állítva oldották meg. A közlekedő szabadon volt hagyva, a szabályoknak megfelelően felfestve, tiszta és rendezett állapotban volt.

Az emeletre teherlifttel oldották meg mind a nyers-, mind a készáru szállítását.

Az emeleten először a kellékraktárba mentünk, ahol rengeteg apróbb és nagyobb kiegészítőt láthattunk, majd következett a varroda.

Ott éppen kevesen dolgoztak, mert délutáni műszak volt.

Gabi itt is igyekezett nekünk látványos bemutatót tartani. Láthattuk a hegesztőgép működését és a tesztelését is. Nekem mindkettő nagyon tetszett.

Ezután megérkezett a főnöke, és átvette a szót. Láthattuk hogyan készülnek a rendőrség részére a jó-láthatósági mellények, szegcseléssel, szegőzéssel, címkézéssel stb.

Végül elértünk a csomagolási részlegre, ahol már kupacokban álltak becsomagolva, felcímkézve az elkészült mellények. A végén kérdezhettünk, de ez után a minden kíváncsiságot kielégítő, látványos üzemi bemutató után nem volt ötletem.

Egy kérdés se jutott az eszembe.

Összefoglalva: nekem ez az üzemlátogatás tetszett a legjobban. Gabinak köszönhetően minden érdekes és látványos gépet láthattunk, amit a többi üzemben nem. A dolgozók itt nagyon nyugodtak, kedvesek és kiegyensúlyozottak voltak. Biztosra veszem, hogy ez a korrekt és dolgozóit nem „megfélemlítő” vezetőségnek köszönhető, ami elég kevés munkahelyen figyelhető meg.

Ha arról kérdeznének, hogy szeretnék-e itt dolgozni, azt mondanám, lehetséges. Ha figyelembe veszem a szegedi lehetőségeket, a jelenlegi munkahelyemen kívül (ahol semmi esélye nincs a karrierépítésnek) csak a Vektor Kft. jöhet szóba.

Számomra az üzemlátogatások nagyon hasznosak voltak – bár sajnos nem tudtam mindegyikre elmenni – de ahhoz, hogy felmérje az ember a helyi elhelyezkedési lehetőségeket ezzel a szakmával, mindenféleképpen szükséges volt.

Szemendei Éva

Felhasznált irodalom: <http://www.vektor-safety.hu/>

Áprilisban az Erasmus+ program keretében négy diákunk szakmai tapasztalatcserére és gyakorlatra utazott Finnországba, Hämeenlinnába. Az alábbiakban *Dudás Klaudia* élményeit közöljük.

ELSŐ HÉT

2016. 04. 23-án délután megérkeztünk Helsinkibe, majd Marita tanárnő kisbusszal átvitt minket Hämeenlinnába a lakásunkhoz. Még aznap délután elmentünk a közeli kisboltba bevásárolni, mert már mindenki nagyon éhes volt a hosszú utazás után.

Vasárnap Marita átvitt minket a kisbusszal Helsinkibe, ahol megnéztük a Szikla-templomot, a város ortodox katedrálisát és a székesegyházat is.

Hétfőn reggel fél 9-re mentünk be az iskolába. Amikor beértünk, Marita fogadott minket, és körbevezetett a szakmacsoportok termein. Volt több termék is, például kalaposműhely, szövöde, varroda és szabászat. Érdekes volt számomra, hogy csak három szünetük volt, az ebédszünet és két kávészünet, és hogy nem volt csengetésük.

Mi a kalaposműhelyben kezdtünk az első hetünket, ahol hétfőn és kedden fejdíszeket készítettünk. A fejdíszeket lencsövetből készítettük, ami víz hatására könnyen formázható vált a fa babafejken.

A formázás után a díszítés következett, amit mindenki egyedi gondolatai alapján készíthetett el.

Szerdán Anssi körbevezetett minket az összes szakmai épületben. Külön épülete van a fodrászoknak és kozmetikusoknak, az esztergályosoknak, az asztalosoknak, a festőknek, a villanszerelőknek, az autószerelőknek és autófényezőknél is. A tanműhelyek nagyon sokban különböznek az itthoniaktól, sokkal felszereltebbek eszközök terén. A kalaposműhelyben a bőrök különböző mintázását ismertük meg. Megtanultuk a bőrégető és a bőrvésők használatát is, valamint a bőrök festését is kipróbálhattuk.

Csütörtökön virágos kitzűzőket és karkötőket készítettünk bőrből. Nagyon tetszett a bőrök formanyomója, ami egy kézzel tekerhető formaprés volt, különböző fajtájú és méretű mintákkal. Mi a virág különböző méretű mintáit alkalmaztuk a kitzűző készítéséhez. Ezen kívül megismerkedtünk a szegecslőgéppel és a patentozógéppel használatával is. Délután Marita elvitt az iskolához közeli erdőbe túrázni, ahol 8 km-t sétáltunk.

Pénteken a szövödében kezdtük meg a munkálata-

tokat. Mind a négyen különböző mintájú sálakat készítettünk. A láncfonalak és vetülékfonalak előkészítésével kezdtük meg a munkát, ami hosszadalmas és fárasztó munka volt.

Szombaton Hämeenlinnából vonattal átmentünk Toijalába, ahonnan Anita és a férje autókkal vittek tovább Valkeakoskiba Emil Wikström házába, ahol a szobrász alkotásait láthattuk.

MÁSODIK HÉT

Hétfőn és kedden tovább folytattuk a láncfonalak előkészítését, majd a láncfonalakat egyesével befűztük a nyüstszemekbe, ami szintén hosszadalmas feladat volt. Szerdán a szövőszék pedáljait állítottuk be, majd végre elkezdhettem szőni.

Csütörtökön ünnepnapjuk volt, a húsvét utáni 40. napot ünneplik. Így a hosszú hétvégére több programot is tudtunk szervezni, hiszen nem kellett iskolába mennünk.

A hosszú hétvége első napján elmentünk az Aulanko kilátótoronyba, ami egyórás séta volt. A kilátás a toronyból gyönyörű volt.

Pénteken Hämeenlinnából vonattal átmentünk Toijalába, majd onnan Anita autóval átvitt minket Tamperébe, ahol vásárolhattunk. Elmentünk a Vapriikki múzeumba és egy kilátótoronyba is. Majd a parton megkóstoltuk egyik különleges ételkombinációjukat, a véres kolbászt lekvárral és tejjel. Elég érdekes összeállítás volt.

Szombaton Hämeenlinnából a 7:50-kor induló vonattal átmentünk Helsinkibe. Megnéztük a Sibelius emlékművet, ami a finn zeneszerzőnek, Jean Sibeliusnak állít emléket.

Megnéztük az Olimpiai Stadiont és a finn csodafutó, Paavo Nurmi szobrát is. A tengerparton megebédeltünk, körbenéztünk a kikötőkben található, jellegzetes, vörös téglás vásárcsarnokban, melyben tengeri herkentyűket és más különlegeségeket kínálnak eladásra és helyi fogyasztásra. Ezután felszálltuk az óriáskerékre, és áthajóztunk Suomenlinnába is, ami egy gyönyörű kis sziget volt.

HARMADIK HÉT

Hétfőn és kedden is a szövődében tevékenykedtünk, ahol folytattam a sál szövését. Kedden délután Anita elvitt minket autóval Valkeakoskiba, ahol kipróbáltuk az igazi finn szaunát, majd utána megfürödtünk a tóban, ami nagyon hideg volt.

Szerdán a varrodában kezdtük meg a munkálatoikat. A tanműhely különbözött az itthonitól. Jobban el lehetett férni, mert nagyobb volt a terem. A gépek modernebbek és könnyebben kezelhetőek voltak. Nagyon tetszett, hogy minden gép szálvágós volt, így gyorsabban tudtunk dolgozni. Szerdán egy háromnegyedes ujjú pólót, csütörtökön és pénteken pedig egy laza nyári kardigánt varrtam iskolai anyagból.

Szombaton megnéztük a napfelkeltét, vasárnap pedig ellátogattunk a Häme-várba.

NEGYEDIK HÉT

Hétfőn a varrodában folytattuk a munkát. Kaptunk egy csomó divatlapot, amikben ruhákról voltak képek és szabásminták. A hétfői napom azzal telt, hogy átnéztem azt a sok divatlapot, kiválasztottam, hogy melyik az a ruha, ami divatos, és ki-másoltam a szabásmintáját.

Délután elmentünk az Eurokangas méteráruboltba, ahol vettem egy szuper pöttyös anyagot a ruhámhoz.

Kedden kiszabtam az anyagból az alkatrészeket, délután pedig el is kezdtem varrni. Szerdán és csütörtökön pedig befejeztem a ruhámat.

Csütörtök délután és péntek délelőtt átadtuk az ajándékokat, amiket még itthon készítettünk, és elbúcsúztunk azoktól, akikkel a négy hét alatt megismerkedtünk. A péntek délután azzal telt, hogy minden holminkat elpakoltuk, remélve, hogy minden be fog férni a bőröndökbe.

Szombaton Marita jött értünk, és elvitt minket a repülőtérre, Helsinkibe. Nagyon segítőkész volt, segített a becsekkolásnál is. Körülbelül 18:00-kor érkezünk meg a Liszt Ferenc repülőtérre.

A LEENDŐ KIUTAZÓKNAK TANÁCSOLOM:

Attól függetlenül, hogy mi tavasszal utaztunk Finnországba, én is azt tanácsolnám, hogy vigyetek harisnyát, sapkát, sálát és kesztyűt, mert erre nekünk is szükségünk volt az első hetekben. Legyen nálatok testápoló, kézkrém és ajakbalzsam is, mert a hideg éghajlaton a bőrötök könnyen kiszáradhat. Minden szabadidőtököt használjátok ki, szervezzetek programokat. Vigyetek magatokkal szabóollót, bontóollót, centit és gombostűt, mert ezekre a varrodában szükségetek lesz. És a papírzsebkendőt se hagyjátok otthon!

Nagyon jó érzés volt kint lenni. Fantasztikus élményekben volt részem, és a szakmámmal kapcsolatban is sok mindent tanultam.

Megtapasztalhattam, hogy máshol milyen a középiskolai szakképzés, mennyivel több pénzt fordítanak az oktatásra. Az intézmény nagyon jól felszerelt, modern gépeken varrhattam, amit nagyon élveztem. Nagyszerű osztálytársakkal mehettem ki, akikben megbízhattam. Sokat segítettek, és mindenben számíthattam rájuk.

Az iskolában a tanárok mindig törődtek velünk, és mindenben segítettek, azokban a dolgokban is, amelyek nem kötődtek a tanulmányainkhoz.

Dudás Klaudia

„A francia kapcsolat”

Az idén az Erasmus+ program különösen sok lehetőséget adott diákjainknak a külföldi tapasztalatszerzésre: második számunkban dániai, az előző oldalakon finnországi élményekről olvashattunk, a következőkben pedig franciaországi élményekről lesz szó. *Tóth Kamilla* gyakorló csecsemő- és gyermekápoló képzésre járó diákunk Douarnenezbe tett útjáról számol be.

A franciaországi utat egy egyhónapos nyelvi felkészítő előzte meg, aminek keretében megtanultuk a szükséges francia kifejezéseket, és fejleszthettük az angoltudásunkat is. 2016. április 17-én, vasárnap indultunk Budapestről repülővel Párizsba. Itt a Charles de Gaulle repülőtérrel busszal mentünk át egy másik repülőtérre, az Orlyra. Itt egy újabb repülőút várt minket, Quimperbe jutottunk, ahonnan már autóval utaztunk Douarnenezbe, a gyakorlat helyszínét adó városba. Az első vacsoránkat a partneriskola igazgatónője, *Yvette Olier* házában költöttük el, ami a szállásunk szomszédságában volt található.

Másnap megismerkedtünk a társiskolával, valamint a gyakorlataink helyszínével, az óvodákkal. Mindhárom különböző helyen voltunk, sőt, egyikünk még másik városban is, Poullan Sur Merben. Mint megtudtuk, az óvodákat ott iskolaként emlegetik, és tulajdonképpen az óvoda elnevezés sem helyes, mivel a gyerekek kora 2 és 6 év között van, és mindenki egy csoportba jár. Nincs életkor szerinti megkülönböztetés, ahogy Magyarországon.

Én egy Ecole de Saint Anges nevű magániskolában voltam, az óvodai részen.

A hét további részében megismertük a beosztásunkat: hétfőn, kedden, csütörtökön és pénteken fél kilenctől háromnegyed ötig tartott a gyakorlat. Szerdán tanítás nélküli nap volt az óvodákban, ezért nekünk se kellett mennünk.

A gyerekek nevelési-gondozási programjának eléggé szigorú időbeosztása volt. Már az első héten észrevettem, hogy ez egyfajta felkészítés az iskolára.

A gyerekek általában fél kilenc előtt pár perccel érkeztek, és mindenkit szülő hozott. Amelyik szülő nem tudta megvárni a tanárt (ott gondozó és óvónő helyett tanár van), az gyermekét egy gyűjtőcsoportba adta, ahonnan fél kilenckor kijöhetett saját osztályába.

Érkezésnél névtáblával jelezték, hogy ki szeretne a menzán ebédelni, és azt is, hogy ki van jelen.

Fél kilenc és fél tíz között általában szabadfoglalkozás volt, de a gyerekeknek egy táblán jelezniük kellett, hogy a csoporton belül hol szeretnének játszani, ezt saját névtáblájukkal tehették meg.

Egyedül a mászókanál használtak váltócipőt, és azt is levették a gyülekező előtt. Ez a gyülekező fél tízkor volt. Először életév szerinti sorrendben elmentek mosdóba. A sárgák kezdtek, ők voltak a legkisebbek: két-évesek, aztán a zöldek következtek – ők három- és négyévesek voltak –, és utoljára maradtak az ötévesek pirosak, a legidősebbek. A mosdó után névsorolvasás következett, majd a pontos dátum megnevezése, amit egy falra erősített, rajzolt naptáron és egy táblán jelölték. Ha ez megtörtént, akkor a kisebbek és a nagyobbak is feladatokat kaptak: a nagyobbak például számítógépen tanultak írni, neveket szótagoltak, vagy ehhez hasonló feladatokat kaptak. A középsők általában valamilyen rajzos feladatot végeztek, pl. számmintát kellett átrajzolniuk, vagy logikai fejlesztő játékokat csináltak.

A legkisebbek általában nem kaptak nehéz feladatot, festettek, vagy ötig tanultak számolni.

A feladatok teljesítése után a délelőtti dajkával, Marionnal segítettünk a gyerekeknek felöltözni, és kikísértük őket az udvarra. Itt körülbelül egy órát töltöttek, majd ebédeltetés következett. Az ebéd során mindig három fogás volt, és a gyerekek mind a hármat önállóan, segítség nélkül fogyasztották el.

Nagy hangsúlyt fektettek a zöldségek fogyasztására, és számomra meglepő volt, hogy a gyerekek igényelték is azt. Ebéd után ismét toaletthasználat következett, majd mindenki aludni ment.

Az alvásidő alatt általában két személy tartózkodott a teremben: egy tanár és egy dajka, viszont a dajkát fél háromkor egy délutános dajka váltotta, Martha, aki a gyerekek öltözködésében segített ébredés után. Ilyenkor volt egy kis szabadidejük a gyerekeknek, játszhattak, de később ismét feladatokat kaptak. Amikor mindenki felébredt, kimentek az udvarra, és csak fél öt előtt pár perccel jöttek be a táskákért, mielőtt a szülők megérkeztek.

Amíg a gyerekek az udvaron voltak a tanárral, a délutános dajka, Martha és én a termeket takarítottuk ki.

A napi beosztásukat körülbelül egy hét alatt tanultam meg, ezután már a feladataik elvégzésében is segítettem.

Természetesen apróbb változások voltak a napirendben. Például az első héten az egyik kislánynak, Mainának születésnapja volt, ezért az udvaron töltött utolsó negyedórán öt köszöntötték fel, és engem is megkértek, hogy énekeljem el neki magyarul a Boldog születésnapot című dalt.

A második héten a gyerekek már igényelték a segítséget, megszokták a jelenléteket, előszeretettel meséltek nekem, és bár nem értettem, mivel franciául meséltek, nagyon örültem, hogy megnyílnak nekem.

A második héten kiderült, hogy a két magániskola között, ahol Somogyi Mónikával töltöttük a gyakorlatunkat, kapcsolat van, és az én csoportomból a gyerekek meglátogatták a Saint Lycée-t. Közös programjuk alatt a gyerekek együtt játszottak, és csoportos feladatokat végeztek el. Már jól ismerték egymást, ezért nem voltak feszültek, bátran szaladgáltak az udvaron a másik iskola gyermekeivel.

Szintén ezen a héten egy fogászati előadást hallgattak végig a gyerekek mesén keresztül, majd mondókákon és játékokon keresztül megértették velük a helyes táplálkozás és a fogmosás fontosságát. Ennek a napnak az emlékéül kaptak fogkeféket, fogkrémeket, valamint színezőket is.

A harmadik héten már szinte mindenben tudtam segíteni, etetésnél, altatásnál nagyon sok gyerek igényelte a jelenléteket, és a feladatok elvégzésénél már sokszor előfordult, hogy Marie, a tanár helyett az én segítséget kérték.

A hét közepén egy olyan programban vettek részt, amiben három korosztályt kötöttek össze: a gyerekeket, a tinédzsereket és az időseket.

A gyerekek egy középiskolás csoporttal ellátogattak egy szociális otthonba, ahol az idősekkel együtt festet-

tek, színezték és ebédeltek. Marie, a tanár elmagyarázta nekem, hogy ez már nem az első ilyen alkalom, és hogy közös témaként az óceánt választották. Ehhez egész héten óceáni élőlényeket, hajókat és rajzokat készítettek elő. Ebben én is segítettem, csak nem tudtam a célját.

Az idősek és középiskolások, valamint a gyerekek egy asztalnál ülve fejezték be a rajzokat, és közben beszélgettek.

Ez a harmadik hét csonka hét volt, ugyanis valamilyen keresztény ünnep miatt hosszú hétvégét tartottak. Ezért ekkor szerveztek nekünk egy kórházi látogatást, körbevezetést, ami során felmérhettük a magyarországi és egy francia kórház felszereltsége és személyzete közötti különbséget.

A kórházakban a dolgozók hét órás ciklusokban dolgoztak, heti két szabadnappal. A nővérek számára nem kötelező az éjszakai műszak. Megdöbbentő volt számomra, hogy mennyivel nyugodtabb mindenki. A kórház falai színesek voltak, és egy-egy helyen még festményt is láttam. Maga a kórházi ágy ugyanolyan volt, viszont maximum kétfős szobák voltak, és az egész épület inkább hasonlított szállodaépületre, mint egy kórházra.

Számomra meglepő volt, amikor elmesélték nekünk, hogy nővér- és orvoshiány van, mivel az egészségügyi személyzet nagyobb városokba, vagy külföldre megy a jobb fizetés miatt.

A gyakorlatban töltött negyedik héten már a legmackasabb kisfiú, Gatien is elfogadta a segítségemet. Sajnos az utolsó hét elég fárasztó volt a gyerekeknek, sűrű programjuk volt: piknik más iskolával, mozi, angol nyelvleckék a délutános dajkával, Marthával. Pont emiatt a sűrű program miatt gyakran előfordult, hogy a kicsik összevesztek, és sírás lett a vége, vagy nagyon rosszak voltak, és folyamatosan fegyelmezni kellett őket. A fegyelmezés itt úgy nézett ki, hogy annak, aki éppen rosszkedvű volt, egy külön székre kellett ülnie, messze a csoport többi tagjától.

Ezen a héten történt egy örömteli esemény is. Az egyik nagyobb csoport tanárának a felesége épp szülni készült, ezért a nagyobbak csoportja is csatlakozott hozzánk. Mivel Marie nem tudta, hogy ők mit szoktak csinálni, konkrét feladatokat nem kaptak, többnyire csak rajzoltak vagy színezték. Viszont ebben a nagyobb csoportban a gyerekek már nem aludtak, ezért alvási idő alatt is szükségük volt minimum egy felügyelőre, aki vagy én voltam, vagy Marie.

Az első héten több várostól távolabbi pontot is meglátogattunk, mint például Point de Van, Franciaország legészakabbi csücske.

Régen azt hitték, hogy az a világvége. Erről a ponttól ugyanis csak az óceán látszódik, és semmilyen másik szárazföld.

Ugyanezen a héten több második világháborúhoz kapcsolódó helyszínt is megnéztünk, mint pl. Point de Penmarc'h, meglátogattuk a Charles De Gaulle emlékművet, és megtudtuk, hogy ő volt a francia csapatok vezetője a szabadságharc alatt, ő lázadt fel először a németek ellen.

A városon belüli látványosság volt az Ile de Tristan. Ez a sziget Tristan és Izolda legendájához fűződik. Érdekessége, hogy csak apálynál lehetett átmenni egy keskeny földszávon, és dagály előtt egy harang megszólaltatásával jelzik, hogy mikor kell visszajönni a szigetről. Ez a sziget természetvédelmi terület, és több olyan növény is megtalálható rajta, ami az északi részen sehol máshol nincs.

Az utolsó napon búcsúzásképp magyar sós-sajtos pogácsát sütöttem a gyerekeknek és a tanároknak is. Örömmel tapasztaltam, hogy minden gyereknek nagyon ízlik.

Az utolsó nap arra is volt lehetőségem, hogy csoportképet készítsék a gyerekekkel és Marie-val, valamint Marionnal is. Lezárásképpen íme a csoportkép:

Tóth Kamilla

12.a

Kedves Tanáraink!

Köszönettel tartozunk Önöknek!

Köszönjük a törődést, a türelmet, a szeretetet, azt hogy sok mindenre megtanítottak bennünket. Szemet hunytak kisebb csínytevéseink fölött. Bocsássák meg nyögdőcselő feleleteinket, olykor erősen hiányos dolgozatainkat!

Hálásan köszönjük az emberséget, a megértő türelmet. Ígérjük, hogy az itt kapott útravalót a legjobb képességeink szerint kamatoztatni fogjuk.

Külön búcsúzunk osztályfőnökünktől, s köszönettel tartozunk neki, aki igyekezett közösséggé kovácsolni az osztályunkat, segítette a rendezvényekre való felkészüléseket. Problémáinkkal bármikor bizalommal fordulhatunk hozzá, odafigyelésével segítette tanulásunkat. Megtanított arra is bennünket, hogy legyenek céljaink, vágyaink, s ezeket magunknak kell elérnünk.

A középiskola az élet egyik legszebb, legérdekesebb, és legizgalmasabb hídjá. Utat nyit a gyermekkorból a felnőtt létbe, a szórakozásból a felelősségbe, és az álmvilágból a valós világába. A híd végén döntések halmozódnak fel, s a jó választás esetén az álmvilág valóra válhat.

Az út során számtalan élmény: tapasztalat, tudás, barátság, szerelem, és még ezernyi boldog perc tett gazdagabbá minden tanulót. Mert a középiskola megtanít tűrni, megtanít elviselni a fájdalmas perceket, megtanít úgy nézni a világra, ahogyan előtte még nem próbáltál. Szoros kapcsolatokat alkot, új érzelmeket táplál, és nem utolsó sorban fergeteges bulikat csempész a monoton hétköznapiok közé. Az ilyen felejthetetlen emlékek miatt kerül az a kőszikla a híd végére, amelyhez sok erő kell és kitartás, hogy ne jelentsen akadályt. Hiszen nehéz kiszakadni ebből a már megszokott közösségből, nehéz itt hagyni a termeket, amikhez különböző élmények fűződnek, nehéz itt hagyni a fontossá vált embereket, és elszakadni az évek során kialakított környezettől, közösségtől, és kapcsolatoktól.

Mi már mind a híd végén állunk. Túl vagyunk a nehezén, döntéseket hoztunk, és készek vagyunk egy új hídra lépni, ahol a régi kapcsolatok megmaradnak, hiszen nem a világban kell keresni a barátokat, hanem a barátokban kell meglelni az egész világot. Csupán egy újabb izgalmas út vár ránk, és hogy ez az út merre visz, az csak rajtunk múlik.

Nem felejtjük el soha ezt az iskolát: a hangulatot, a csengő dallamát, a büfés szendvicsek ízét, a nevetéssel, izgalommal, mosollyal, és boldogsággal telt eseményeket, és azt a sok új információt, és tudást, amit itt kaptunk.

Búcsúzunk Önöktől, Tanárainktól!

*Tavaszi melegben lágy fuvallat arcunkhoz ér,
Itt állunk újra az iskola előtt, a sok emlék visszatér.
Különös nap ez a mai, elperegetek az évek ... valami véget ért!*

Nem könnyű dolog e szép emlékeket magunk mögött hagyni

Hirtelen valahogy egy új világba lépni.

Mégis ezt a pillanatot vártuk évek óta

Arcunkon félig mosoly, félig szomorúság ... ki gondolta volna?

Nem távozhatunk köszönés nélkül!

Mindannyiunk nevében köszönjük

A sok szépet s a jót,

A türelmet és az igaz szót.

Köszönjük, hogy tudást adtak,

Amire csak lehetőségük volt megtanítottak.

Sokszor velünk együtt „mulattak”

Önbizalmat, kitartást mutattak!

Életünk e részét sohasem feledjük

A boldog perceket szívünkben őrizzük!

Magunkkal visszük a tudást, a hitet

Azt a szépet s a jót mit Önöktől kaptunk

Bár nem kézzel fogható, de örökre maradandót.

Bennünk él, bárhova is sodorjon a szél

Kitartunk még ha fájdalom is ér.

S néha majd ha emlékeink közt megkísért

A hiányérzet ... hisz ... valami véget ért

Majd időnként vissza-visszatérünk.

Azok a felejthetetlen évek ... itt biztonságot érzünk!

Mindent köszönünk!

12.b

Jó reggelt, jó kedvet!

Ez a tizenkettedik bé verse,
Vagyis valami olyasmi lenne.
Melyben megköszönjük a négy évet,
És, hogy sokáig kibírtak minket.
Néha fáradalmasan és nehézségek révén,
De higgyék el nekünk, minden jobb lesz majd a végén.

Az osztályban mindenki egy lángész,
Hisz ott van a fejünkben Thalész.
Bár nem leszünk királyok vagy vezérek,
Kik a népnek nagy dolgokról beszélnek,
Kik a harcmezőn majd győzedelmesen nagy csatákat vívnak,
De május negyedikén mi leszünk, akik történelmet írnak!
Majd megkérdezik: Do you speak English?
Angol tudásunk van is, meg nincs is.

Hát akkor ugye Sprechen Sie Deutsch?
Csak a sok kérdéssel meg ne fojts.
Olyanok vagyunk, mint a hidrogénatomoknak a kétszeres kovalens kötés.
De ha verset elemzünk, elindul az alliteráció-keresés.
Egyedül nem megy, így hát integrálódunk.
Az életben is tudjuk, merre haladjunk.
Világos, hogy merre van Vlagyivosztk.
Az is, mi történik, ha lapot osztok.
Béláim az úrban! Éppen almát veszek a boltban,
Majd megnézem, mi történik, miután vízbe dobtam.

Mert

Minden vízbe mártott test
A súlyából annyit vesz,
Amennyi az általa kiszorított víz súlya.
Ha jól tudom, ez Arkhimédész törvénye volna.
És nem véletlenül hívnak minket eü.-snek,
Mert tudjuk, mit kell tenni, ha valakit elütnek.
Tesiórán futunk az életünkért,
Bár egyesek... csak a kettesért.
A rajzaink olyan gyönyörűek, hogy nincsen rá szó,
Ezt biztos megirigyelné Dali is, meg Picasso.

Hát szumma-szumarum mi nagyon hálásak vagyunk Önöknek,
Hogy megtanítottak mindenre, és az életre neveltek.

12.c

(idézet) Kedves Tanáraink!

Szeretettel köszöntjük Önöket ezen a különleges napon. Azért vagyunk ma itt, mert egy hatalmas mérföldkőhöz érkeztünk, pár nap múlva érettségizni fogunk, és Önök nélkül nem tudtunk volna idáig eljutni. Ezúton szeretnénk megköszönni az elmúlt négy évi kitartó, szorgalmas, odaadó munkájukat, segítségüket.

Elsősorban szeretnénk kiemelni két igazgatónkat, Szabóné Diós Edit igazgatónőt, aki három éven keresztül vezette iskolánkat, akihez bármilyen gondunkkal fordulhattunk. Horváth Levente Attila igazgató urat, aki nemcsak utolsó évünkben töltötte be ezt a posztot, hanem az első évben történelemtanárunk is volt, és rengeteget tanulhattunk tőle.

Szeretnénk megköszönni az osztályfőnökünknek, Gottl Elza tanárnőnek a négy éves munkáját, aki mindig próbálta az osztályunkat a helyes irányba terelni, ezt persze több-kevesebb sikerrel – hiszen igen makacs csapat vagyunk. Ezúton szeretnénk megköszönni türelmét és segítőkészségét, amit a négy év során tanúsított, s ami egyébként minden kedves tanárunkra igaz.

2012-ben kíváncsisággal telve léptünk be iskolánk kapuján, először is a gólyatábornak nevezett programra, ahol legelső alkalommal találkozhattunk leendő osztálytársainkkal. Itt igen hamar kiderült, hogy nem leszünk majd egyszerű eset, ugyanis – később pszichológia, önismeret, és egyéb hasonló tanórákon szakszerű magyarázattal bővült információink szerint – kijelenthetjük, hogy az osztály közel fele versengő, kolerikus és szangvinikus csoportba sorolható. Ilyen másik ok, hogy osztályunkat szakmabeli megosztottság jellemzi – könnyűipari és egészségügyi részre tagolódik.

Azt mondják, a középiskolás évek a legszebbek. Nos, az oly sokszor elhangzott mondatok, mint a „Mikor mehetünk már haza?” vagy a „Jaj, ne, ez már az x-edik dolgozat a héten!” és hasonlók tudatában, azt hiszem, a vélemények megoszlanak.

Harminckét fővel vágtunk neki középiskolai tanulmányainknak, majd az idő múlásával (régi osztálytársak kilépésével és újak jövetelével) végül húszan maradtunk – ám ez nem sokat könnyített fegyelmezésünk szemszögéből. Hiszen eredetileg osztályunk 100%-a lányokból tevődött össze – így a viselkedésünk befolyásolására irányított cselekvések valószínűségének kiszámítása után realizáltuk, hogy az százalékos arányban sem mutat jól. Majd az évek során csatlakozott hozzánk két fiú, akiknek megérkezésekor általában – az akkori korosztályunkra jellemzően – képletes poszttraumas stressz volt megfigyelhető, melynek jelei voltak például az érdektelenség a korábbi tevékenységek iránt, elidegenedés környezetünkől, figyelem- és koncentrációs zavar, és persze túlzgatottság.

Kovalens kötésekkel és négyütemű fekvőtámaszokkal szenvedtünk egyenes arányosságban, vitathatóan, hogy melyik izzasztott meg jobban. Informatikai tevékenységünkben Y generáció létünkre is sokszor ütköztünk nehézségekbe, amit igyekeztünk inkább a számítógépnek felróni. Az idegen nyelvekkel kapcsolatban, mint a német, latin, angol vagy épp a matek – érzéseink újfent megoszlóak, hiszen bármilyen nyelvet nehéz megtanulni és megtanítani; sok munkával jár, és hosszadalmas folyamat –, hasonlóan, mint a foszfor, a nitrogén körforgását, vagy épp más környezetünkkel kapcsolatos tanok egyikét bevésni a tanuló fejébe.

Az egészségügyi részleg összesítve két éven keresztül élhette ki általános művészlélek mivoltát – gondolok itt a rajz- és énekórákra –, míg a könnyűiparisok sokórányi varrógéppel való küszködés és anyagok ismeretének végtelen tanulása árán tanulhatták meg, hogy azért rendelkeznek némi stílusérzékkel, melyet divatbemutatók alkalmával kamatoztattak is.

Egészségüggyel kapcsolatos tanóráinkon rengetegszeri szörnyülködtünk egy-egy adott betegséget, sérülést szemléltető képen, ami, valljuk be, sokszor megingatott bennünket döntésünk helytállóságában, miszerint egészségügyi képzést választottunk. Ám ezen kételyeinket eloszlatták az egyébként érdekes tananyagot, és később az életben is hasznosítható információkat tartalmazó órák.

Sokszor előfordult, hogy a tanórák alatt elméletben valahol a Föld másik felén jártunk, vagy megesett, hogy a gravitációs erő megnövekedése okán szemfedőink elnehezülve az otthoni tanuláskor álomba szenderülést vontak maguk után.

Majd az ennek ellenkezőjéről való bizonyítási vágytól vezérelve vívhattuk meg nagy csatáinkat és harcainkat felelések, dolgozatok, avagy témazárók képében. Habár ezen ütközeteink – évszám szerint: 2012-2016 – nem mindig zárultak győzelemmel, sőt még azt sem mondhatjuk, hogy mindig a végsőkig küzdöttünk ádáz ellenfeleinkkel, bátran állíthatjuk, hogy igen nagy részt tekintve nagybetűs Tanárainknak köszönhetően állhatunk most itt.

Mint megjegyeztük az elején is, sosem voltunk kifogástalan osztály – de szerencsések igen. Hiszen az iskola legjobb tanárai ülnek velünk szemben, akik hol szigorral, hol figyelmeztetve, hol humorral, hol lelkesedéssel, hol engedékenységgel, hol pedig meggyőzéssel és biztatással próbáltak minket a hozzánk mért legjobb teljesítményre bírni. Most, az érettségi küszöbén, és iskolánkból fél lábbal kilépve látható igazán, mennyi munka is van a tanításban, abban, hogy a tanulókat a helyes irányba, sőt a saját útjuk megtalálására buzdítsák és segítsék. Ezeket mi sem bizonyítja jobban, mint a ház, majd a városi, megyei és országos kaliberű megmérettetésekre való, szerfelett lelkiismeretes felkészítés.

Hogy beszédünk keretes szerkezetűvé váljon, kérem, hallgassák meg a következő idézeteket, melyekkel szeretnénk többéves munkájukért köszönetet mondani. (idézetek)

11.f

Kis mese

Egyszer volt, még ma is van, valahol a Kodály tér kies vidékén, a tornaórák varázslatos erdeje mellett, a Tescón innen és a gyakran dohányfüstbe burkolózó Sparon túl egy birodalom.

2013 őszén 32 új földre szállt angyal és néhány vásott kobold kért és kapott bebocsátást az állam addigi lakói közé. A KZS birodalom vezetői szeretettel fogadták a jövevényeket, és megkezdődhetett 3 évig tartó varázslatos életük. Hogy miért varázslatos? Mert van ebben a birodalomban egy bűvös cselekvés, ami minden akadályt elháríthat az itt élők útjából. Ez nem más, mint a tanulás. Ez persze nem titok, a jelszót mindenki megkapja, amikor az állam polgára lesz, csak nem minden kis kobold hiszi el a kezdet kezdetén.

A birodalom új lakóit a három év során számtalan mester tündér és varázslómester igyekezett a helyes irányba terelni. Bizony volt feladatuk bőven. Sok volt a szabály, amit időről időre fel kellett idézni.

Ne késs az iskolából, az óráról!

Ne menj el engedély kérése nélkül!

Egyáltalán és alapvetően járj iskolába!

Ha mégis hiányoztál, akkor igazolásaidat időben add le!

Legyen füzeted és könyved!

Legyen itt az iskolában a füzeted és könyved!

Ha már van füzeted, akkor abba írd órán!

Sőt: írd órán!

Készítsd el a házi feladatod!

Ne egyél és igyál órán!

Ne mobilozz az órán!

Ne dohányozz!

Ne fecsegy a padtársaddal!

Az intelmeket ismételték türelmesen a tündérek, és szorgalmasan elfelejtették a növendék koboldok.

A tudomány ösvényein haladva az egyre magasabbra törő dombok, hegyek meghódítása közben többen elfáradtak, lemaradtak.

De maradt egy lelkes csapat, akik most még itt vannak. Bátran vágnak neki birodalmi életük utolsó jelentős útjának, aminek végén megérdemelt jutalmuk, a sikeres vizsga várja őket.

Szeretnék bebizonyítani minden segítőtűknek, hogy nem volt hiábavaló a türelem, az áldozatos tanítás.

A KZS birodalom minden lakójának kívánjuk, hogy úgy legyen, mint a mesében: boldogan és meglepődötten élnek.

Itt a vége, fuss el véle!

Az idén a 11. évfolyam nevében Pipicz Kata búcsúztatta a 12.-eseket, a végzősök nevében pedig Nagy Gitta és Földi Lili búcsúzott. A műsorban énekkel szerepelt Király Viktória, verset – helyesebben dalszöveget – mondott Vári Szilvia, idézeteket olvasott fel Erdei Anett és Vörös Krisztián. **Itt a beszédeket közöljük.**

Kedves végzős Diákok!

Telipakoltuk a tarisznyát mindenféle földi jóval – vagy legalábbis annak szimbólumaival. Hamuban sült pogácsával, mellyel a mesék legfiatalabbika indul útnak szerencsét próbálni, legyőzni a sárkányt, kiállni a próbákat, elnyerni fele királyságot, kiráylány kezét, élethosszig tartó boldogságot. Nyugodjatok meg, ennél kisebb feladat áll előttetek: érettségi és szakmai vizsgák, felkészülés, tanulás, sikeres pályaválasztás. Ha tehát a hármas úthoz érve megéheznének, forduljatok ahhoz a szellemi táplálékhoz, amellyel az elmúlt években kínáltak benneteket tanáraitok. Ha rajtunk, 11.-eseken múlna, bizony raknánk még a tarisznyába csokis csigát, sajtuszálát, pizzaszületet, mignont, energiatalt, kávét, kólát nagy mennyiségben, de gyanítjuk, ezt úgyis hozzátok majd magatokkal a vizsgákra.

Találtok bort is egy kis üvegcseben. Hamvas Béla így fogalmaz: „A bor lényege az ember, aki termeszt a szőlőt, félti, gondozza, mint gyermekét, majd elérkezvén a várva-várt pillanathoz, kellő tisztelettel köszöli az új termést.” Forduljatok ilyen tisztelettel azokhoz, akik féltettek, gondoztak titeket az elmúlt években, szüleitekhez, hozzátartozóitokhoz, tanáraitokhoz, mindazokhoz, akik eljuttattak, idáig, a várva várt pillanathoz.

A tarisznya része még egy fénykép az iskoláról, bár arra biztosan emlékezni fogtok, melyik volt a kedvenc padotok, melyik székre huppantatok le legszívesebben a folyosón, milyen érzés volt az udvaron napsütésben fürdetni az arcotok, lökdösődni a tornatermi öltözőben, taktikázni a büfé előtti sorban, megilletődve felsorakozni most az utolsó csengőszó után.

Kedves Diáktársaink, tisztelt Tanáraink, kedves Szüleink és Vendégeink!

Tudjuk, hogy egyszer véget ér a lázas ifjúság. Hogy véget ért egy út, nem járnak a vonatok, meg tudunk sokat a nagybetűs élet kapujáról, ahol most éppen toporgunk, persze hamarosan kinyílik előttünk, míg néhány ajtó bezárul. Televagyunk emlékekkel, úgyhogy most egy pillanatra szeretnénk megállni, és nem azt nézni, mi lesz két óra múlva, holnap, a rettegett következő napokban, a jövődönkkel, hanem hogy mi van bennünk most, a valós és a lelki tarisznyánkban: azaz mit viszünk magunkkal.

Kezdeti emlékeink a Kossuth Zsuzsában meghatározóak voltak. Rádöbrentünk, hogy vannak beszélgetések, amelyek négy évvel ezelőtt a Vadasparkban kezdődtek, és még most is tartanak. Arra is, hogy nem érdemes hinni az első benyomásoknak: a gólyaprogramon a mellettünk ülőről egy pillanat alatt eldöntöt-

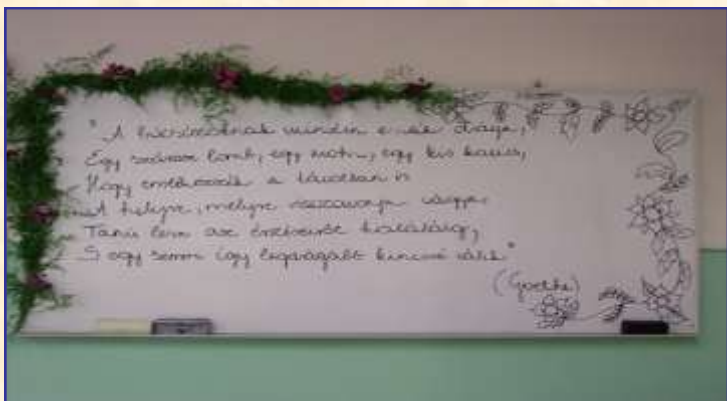
tük, hogy unalmas, beképzelt, izgága, és amúgy is túl hosszú a haja, utána pedig a legjobb barátunk lett. Vannak órák, amelyekről mindig készültünk ellőgni: hosszas megbeszélést tartottunk, ki miért nem jön nulladikra, aztán persze csak ott üldögéltünk, ha félig csukott szemmel is. Rájöttünk arra is, hogy baj van a memóriánkkal: négy éve minden tesiórán ugyanazt a bemelegítést csináljuk, mégse jegyeztük meg, mi mi után következik, de maga az emlék megmarad. És persze nagy felfedezéseket tettünk: rá kellett jönnünk, hogy az osztályfőnökünknek van humorérzéke, még ha gondosan rejtegette is négy éven keresztül.

Tisztelet illeti tanárainkat, akik emberfeletti erőfeszítéseket tettek azért, hogy a fejünkbe tapossanak definíciókat, képleteket, összefüggéseket, elemzéseket, hogy fényt gyűjtsanak elménkben. Hasznosítottuk ezt, még ha nem is ott, ahol kellett volna. Mert ugyan kit érdekel, mi a szakítószilárdság, míg meg nem tapasztalja a kis gólya, hogy a másik fél vécepapírral betekerése nem kis dolog, különösen, ha számít az idő, az esztétikum és a hibátlan megoldás. Így persze más értelmet nyer az arányosság is. Mit jelent addig a sűrűség, míg nem töltünk egy percet tizenötön egy telefonfülkében? A szentimentalista temetői költészet akkor nyeri el jelentőségét, mikor a temetőben végzett közösségi munkán kidől a sír, ha neki támaszkodunk, és hirtelen azt sem tudjuk, hideglelés tört ránk, vagy hisztérikus nevetésroham. Pedagógia? Míg játékokat mostunk a bölcsiben, újragondoltuk az összes gyereknevelési elméletet. Az érveléstechnikánk akkor csiszolódott a legtöbbet, mikor minden józan érvvel, érzelmi ráhatással, zsarolással, némi színészi tehetséggel, krokodilkönnyekkel sikerült egy-egy tanárunkat rávinnünk arra, hogy elhasszunk a dolgozatot. Új értelmet nyert az önismeret, a konfliktus fogalma is, mikor egymás torkának ugrottunk az osztálykirándulás, a szalagavató tánc, a tabló vagy a ballagási ruha miatt. Ezt persze követte a Nagy Kodály téri Béke megkötése, az újrakötött örök barátságok, a legjobb osztállyá formálódás. Természetesen nem volt minden rózsaszín. Sokat hallani, hogy a középiskolás évek a legszebbek. Többünknek elég rosszul indult... Iskolaváltással, tiltott dohányzás miatti igazgatói figyelmeztetéssel. Van bennünk kétség, félelem, bizonytalanság. Sokat tudunk, még többet nem. Most viszont arra szeretnénk koncentrálni, mit viszünk magunkkal az emlékeken túl.

Pl. könyveket, amelyeket olvastunk, és jó volt. Vagy nem, és sosem tudtuk meg, hogy jó lenne-e. Könyveket, amelyeket versenyekért, tanulmányi eredményekért, közösségi munkáért kaptunk. És persze olyan tapasztalatokat, amelyek helyet kapnak az önéletrajzunkban, de még több olyat, ami semmiképpen.

És egy cseppnyi stresszt. Egy életre valót, hátha ettől leszünk életrevalók. Köszönet érte a másnapi dolgozatoknak, az egész órás feleléseknek, kísérettséginek, szakmai vizsgának, határidőknek. Az önuralmat ki ne felejtjük. Hisz ahol sok a lány, ott sok a konfliktus. Sokat neveltünk, de még többet veszekedtünk, amit a fiúk elhűlve figyeltek, csendben fogadásokat téve tétre-befutóra, míg rajtuk nem csattant az ostor. Szóval viszünk hideget, meleget, anyai jó tanácsot, atyai pofon ígését, szeretetet, törődést, nyagatást és csipkelődést. Mindent, ami hozzájárult ahhoz, hogy eljussunk idáig, ahonnan már jobban múlik rajtunk, hogy hogyan tovább.

Szines – egy ballagás képei

A KáZsé (Egész Könnyű) lapot kiadta:

a Szegedi Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakképző Iskolája

Felelős kiadó:

Horváth Levente Attila igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették: Kiss Zsanett, Rabb Tímea.

A fotókat készítették: Csongrádi Beáta, Dudás Klaudia, Egervölgyi Lilla, Móra Dominika, Szemendei Éva, Tóth Kamilla.

Illusztráció: Ludányi Zsófia, Rabb Tímea, Vincze Violetta.

A lapban megjelenteket írták:

Bandula Dominika, Barát Judit, Csongrádi Beáta, Dudás Klaudia, Egervölgyi Lilla, Fejes Edit, Fekete Krisztina, Földi Lili, Fűrész Csilla, Katona Boglárka, Kiss Zsanett, Ludányi Zsófia, Móra Dominika, Rabb Tímea, Szemendei Éva, Tóth Kamilla.

Az ünnepélyek szövegeit, forgatókönyveit köszönjük tanárainknak és diákjainknak!

Szeged, 2016. június